

*Svär, det
kommer
bli bra!*

SIS UNGA BERÄTTAR 2020

Svär, det
kommer
bli bra!

ISBN tryckt utgåva: 978-91-87053-74-0
© Statens institutionsstyrelse 2020
Grafisk form och tryck: BrandFactory 2020

Förord

Texterna i den här boken är skrivna av ungdomar placerade på SiS ungdomshem. När du läser berättelserna så får du ta del av hur de kämpar för att skapa förändring i livet.

De skriver om att tappa hoppet, om att känna sig sviken av samhället, vuxenvärlden, vänner och sig själv. De beskriver en värld där droger och kriminalitet är vanligt förekommande, om ett liv där de varit på rymmen, både från sig själva och andra. Men de skriver också om förändring och framtidstro.

SiS uppdrag är att stötta och motivera ungdomar att hitta sin inre motivation till att driva sitt eget liv framåt. Jag är stolt över våra medarbetare som finns där för ungdomarna varje dag. Men framför allt blir jag stolt av att läsa hur ungdomarna uppmuntrar både sig själva och andra placerade ungdomar att tillsammans kämpa för en framtid utan droger och kriminalitet. För att, som en ungdom skriver " ...våga kliva över tröskeln till andra sidan dörren. Ut till samhället igen, som jag själv är en del av."

Elisabet Åbjörnsson Hollmark
Generaldirektör

Innehåll

Livet finns fast du inte ser det.....	7
Sis Elev Veteran	9
Det här är en berättelse om en ung kille som varit nära döden.	12
Ni vet att älska men att inte bli älskad	15
Välja rätt väg	16
Skitsamma	18
Framtiden ser inte ljus ut.....	21
Flickan som dansade med djävulen	22
Jag är Askungen.....	25
Min berättelse	29
Min framtid	32
Låt oss inte torska ner oss för mycket i dessa böcker;).....	33
Hopp om framtiden	35
FUCK URSÄKTER!!!	36
Framtid.....	38
TRÄD	39
Fångad av demoner.....	40
Alla misstag.....	42
Hej	44
Låt inte det förflutna förstöra din framtid	45
Älesäs Trubbel.....	47
Jag berättar♥.....	48
Från misär till ett nytt liv	53
Shoo de e don A här	56
G bruden från storstan.....	58
Livet	60
Hej jag heter M.....	61
Jagad av tigrar	62
Jag hamnade på SIS	63
Tjejen från en stad.....	64

Vill inte vara ett soc-fall	66
Slutet på ett gammalt kapitel men början på ett nytt.....	68
Livet i en misär med änglar o demoner.....	70
SIS SAGA.....	73
Framtiden ser ljus ut... tror jag.....	77
Laugh with many.....	78
Vart tog du vägen.....	80
Sis bre	81
Norrland	84
SS Dreamchaser	86
Stå på egna ben	87
FREE BOYZEN.....	88
Life goes on.....	89
Min Framtid.....	90
Min framtidsdröm.....	91
Mammas ord	92
19/5.....	97
MIN RESA.....	99
Min sis resa.....	100
GE INTE UPP!!	101
YoYo.....	102
Glöm inte mig.....	104
Min fina	105
Tystnaden.....	106

Livet finns fast du inte ser det

Jag har tappat hoppet så många gånger men det finns alltid ett slut oavsett hur långt bort det än känns att vara. Man ska fortsätta kämpa oavsett vad och om man faller eller gör något dumt igen så är det okej! Så länge du lär dig av det och fortsätter kämpa för tro mig en vacker dag kommer du nå dit du vill. Ingen är perfekt och ALLA gör misstag, vissa gör större och vissa gör mindre men kom ihåg att du kommer få något ut av det oxå, du kommer bli starkare än någonsin.

Jag vet att det känns jävligt tufft och hopplöst när man är på sis, allting går så fucking långsamt och är så jävla oklart. Man känner att behandlingen är onödig och man tänker bara på när man kommer få flytta. Men ge de en chans, håll ut och kämpa på så kommer allting lösa sig tillslut.

Stöd är det viktigaste du har i en sån här situation så ta emot allt stöd du behöver även om det är svårt att göra det ibland. Själv så hatar jag när folk ska sitta å tycka synd om mig och ge mig hjälp. Jag känner liksom att "jag känner mig själv bäst å kan klara mig själv för det har jag gjort hitills" och att alla andra (oftast vuxna) verkar tycka att jag e fucking handikappad som behöver massa sär hjälp. Men i slutändan så är de här med att ta emot hjälp det bästa jag gjort, det har faktiskt funkat!. Efter såååå många år med psykologer osv som försökt hjälpt mig å de inte funkat så har det äntligen gjort det. Och det är just för att jag har svält min stolthet, vågat visa mig svag och faktiskt varit öppen för hjälpen som finns.

Och nu efter ett helt liv med svårigheter och problem, över 1 år på hvb hem och över ett halvår på sis. Efter droger, slagsmål, alkohol, rymningar, grova självskadebeteenden å till och med

självordsförsök så börjar jag äntligen se ljuset i slutet på tunneln. Jag kommer äntligen få flytta hem till min fina familj och vänner inom några månader.

Jag ska fortsätta med silversmide när jag kommer hem å det intresset fick jag faktiskt från sis. Även om de här med sis har varit det jobbigaste jag gjort så är jag ändå så fucking glad över att jag fått gått igenom detta. Jag har lärt mig mycket och jag har äntligen fått tillbaka min motivation till livet och det kommer jag vara förevigt tacksam för.

Jag har insett hur mycket livet är värt och hur många människor jag har som faktiskt bryr sig om mig. Det har vi alla, Även om vi inte alltid märker det så kommer det alltid finnas någon som älskar dig och stöttar dig. När du inte vill eller kan kämpa för dig själv så ska du kämpa för dom du älskar å dom som älskar dig, för att tro mig dom kommer alltid kämpa för dig.

Även om det inte alltid känns så är vi alla är starka och kan fan klara vad som helst. Livet finns fast du inte ser det. Men tack vare min upplevelse på sis så har jag äntligen insett att livet är en gåva och INGEN annan människa, droger, alkohol eller vad fan som helst är värt att förstöra det. För du har heeeela livet framför dig och tro mig framtiden är ljus. Och när du väl har insett de så är det egentligen inte för ens då ditt liv börjar.

Håll hårt i din familj och vänner och särskilt i dig själv.

//

Sis Elev Veteran

Vaknar upp på mitt hvb-hem precis nyinflyttad från sis jag är så nyvaken jag knappt kan se letar efter min lur på nattduksbordet ser min vän ringer tänker i några sekunder om jag ska svara

- Ha du väckte mig
- Bram hört du är ute nu
- Ne jag på hvb dom flyttade mig iförgår
- Bror lyssna vi behöver dig på gatan inte på något bitch ass hvb hem du kommer ruttna på de där stället
- habibi det finns tjejer här det är blandat ända problemet är det finns några guzzar som har mens och abstinens
- Bram jag skiter i låt mig hämta dig din lillebror har fått problem
- Va? Med vem
- Han har kriticat 10g men han dum han hade inte våg eller mushter det någon skum shuno som gett han
- Okej jag ska packa hämta mig vid tio skickar adressen på snap men måste tagga ska äta
- Say no more
- Habibi

Beslutar mig för gå ner då jag bor på övervåningen känner mig som en zombie när jag går ner för de knakade trä plankorna, när jag väl är inne i köket så känner jag mig inte lika hungrig som jag var medan jag gick för trappan beslutade mig för gå och sätta på en film i vardagsrummet behövde fördriva tiden liksom. Flera timmar senare ringer min vän och berättar de är framme om en timme jag beslöt mig för börja packa lite kläder i en väska som jag kunde ha på ryggen, när jag har packat ner

ett par kläder sitter jag lite med min telefon medan jag väntar på min transport bort ifrån hvb hemmet. Nu är klockan runt 10tiden och jag får meddelande om de framme om 5min så jag kastar ut min väska ur fönstret och försöker smyga till nedervåningen då en personal ser mig och säger

- Klockan är tio man ska vara på sitt rum nu
- Jag är röksugen ska bara röka en cigg
- Men du röker inte vad håller du på med
- Helt ärligt det här är inget ställe för mig tack för tiden här det är bra personal o hvb hem men som sagt det inget ställe för mig
- Va....?
- Hejdå!

Jag går hastigt ut från hemmet och börjar röra mig emot uppfarten då min kompis kommer i perfekt tajming min vän kastar upp dörren och skriker "hoppa in!" jag hoppar in i bilen och stänger dörren så snabbt jag bara kan medan hans vän gasar iväg. Vi åker i någon timme och stannar upp då o då för köpa cigg eller dricka. När vi väl är i vår hemstad stannar vi på en parking och min vän kommer med lite pengar samt en adress till ett trap house jag kan sova i när jag är på rymmen

- Var det allt du behövde bram jag är aktiv du vet om de
- Ädi tack bram jag har lite fler grejer att göra innan jag kan vila
- Kopplar säg till om de är något skäms inte
- De lugnt vi ses

Jag och min vän börjar åka emot trap house när vi väl är framme börjar vi tänka hur vi ska göra pengar snabbt eftersom jag är på rymmen. Under resten av kvällen satt vi och spelade

xbox samtidigt som vi planerade olika saker som skulle ge oss pengar snabbast vi går för sova jag ska sova i soffan och min grabb på en madrass. Jag vaknar upp återigen av min mobil ringer det är en barndomsvän jag svarar

– Ahhh?

– Bror walla jag skäms att be om din hjälp men vet inte vad jag ska göra

– Skäms inte vad hänt

– Jag har kritat en tia cola

– Va?

– Mm

– Mannen hur kunde du bli så IQ befriad ditt IQ är tillräckligt för öppna en telefon men jag visste inte du kan ringa också du har fått psykos

– Bram kan jag låna 7500kr

– Nah

Det som händer sen kan jag inte berätta för jag skriver inte om tappade personer men det gick till slut om det är vad ni vill höra

//

Det här är en berättelse om en ung kille som varit nära döden.

Han vaknade upp en dag och ringde till sin bästa vän för att träffa honom. Han ringde till en taxi för att han senare skulle träffa några kunder. Dom softade med andra vänner i X-stad där han kommer ifrån. Sen gick han och klippte sig.

Senare samma kväll planerade han och vännen att dom skulle åka utomlands. Först stack de till hans område där han gjorde sina affärer. Efter det skulle de åka. Men när han träffade sina kunder dök plötsligt en svart bil upp och personer som satt i bilen började skjuta med automatvapen. Han känner hur det blir varmt och att han får en adrenalinkick. Varje träff kändes som ett mycket kraftigt slag, som om han flög mot en vägg av slaget. Han var vaken i 35 minuter under själva händelsen men en äldre vän körde honom till akuten så att han överlevde.

Efter detta har han förändrats. Det har förändrat hela hans liv, men så klart, gjort är gjort och det går inte att ändra på det. För er som är ute: tänk efter vad ni gör och jag lovar er – att hamna på Sis är inte det bästa man kan göra. Ha nytta av livet och utnyttja det eftersom ni bara lever en gång. Ibland har man tur men det är inte alltid man har det. Jag lovar er, vissa av er som kallar era vänner för vänner – det är inte alltid man hittar riktiga vänner. Det finns bara ett fåtal riktiga vänner. Ni tror att vissa av era vänner kommer att finnas där för alltid och även ta ett skott för er, men tyvärr så är det inte så.

Efter två månader vaknade han upp en dag och bodde då i en annan stad eftersom han hade skyddat boende då han begått många misstag och gjort många fel i sitt liv som man inte kan tänka sig och allt ni gör i livet har en mening.

Klockan 13.00 skulle han ha förhör på polisstationen i X-stad. Innan dess vid 10-tiden satt han inne på häktet i en fyllecell. På väg in till cellen fick han gå igenom en larmbåge och efter det blev visiterad i ett rum. Han fick klä av sig helt naken och fick inte behålla sitt snus eller sina cigaretter. Rummet var kallt. Där fanns inget att sitta på och han var tvungen att sitta på golvet. Han tyckte det luktade gammalt piss och gammal spy. Väggarna var slitna och han kunde se gammalt intorkat blod överallt och även gammalt klotter som andra gjort. Inte med penna utan genom att skrapa med naglarna på väggen. Det var andra gången som han var inlåst på ett häkte eftersom han fyllt 15 ett halvår tidigare. Han mådde inte så bra då han aldrig tidigare suttit i fyllecell. Han hade bara suttit i arresten. Han försökte tänka bort tiden så att den skulle gå snabbare. Men det gick inte så bra, men han gjorde sitt bästa. När han hade för tråkigt och ville prata med någon för att inte bli helt psykad ropade han och bankade på dörren. Då kom någon plit och undrade vad han ville. Han frågade då hur mycket klockan var och försökte också gå in i diskussion med pliten. Pliten var uppkäftig och då blev han ännu mer uppkäftig tillbaka. Arrestvakten blev då arg och gick därifrån. Det kändes som om vakten inte kunde hantera situationen.

Efter fyra timmars förhör så sa de att hans socialhandläggare skulle komma för att prata med honom. Han tyckte det var konstigt eftersom hon hade åkt tåg i 2,5 timme för att komma till honom. När hon kom så berättade hon att han skulle bli placerad på ett ungdomshem på en akutavdelning. Nu har han varit där i månader och jag hoppas att han inte behöver stanna för länge. Jag hoppas att han snart är ute och får känna friheten som de flesta människor gör.

För er som håller på med kriminalitet: det är bättre att ni slutar då många av er kanske inte tål de konsekvenserna det kan ge

och de svarta pengarna ni får. Så fort de kommer så försvinner de lika snabbt. Med dessa pengar som ni tjänar svart kan ni inte köpa en bil, lägenhet, skaffa ett företag för att skatteverket kommer att undra var pengarna kommer ifrån eftersom de inte är vita. Ni kan inte göra ett skit med dessa pengar och jag lovar att ni kommer att ångra er. Försök att inte hålla på med kriminalitet. Tänk på era föräldrar för de hade inte velat att ni ska hålla på med skit. Tänk också på era småsyskon om ni har några eftersom ni inte vill vara dåliga förebilder. Ni kanske inte ångrar det nu men ni kommer göra det för eller senare.

//

Ni vet att älska men att inte bli älskad

Ni vet att älska men att inte bli älskad.

Ni vet att hata men att inte få prata.

Ni vet att vilja gråta men bara inte det låta.

Och ni vet att vilja dö men inte kunna säga adjö.

Nu jag ligger här ensam och tänker på allt, hur kunde det bli såhär alla drömmar jag svär jag blev kär

Men nu jag ligger här och det skär. Mitt hjärta den blöder och smärtan den tar över, hela livet blev till hat och mannen handlingar dom blev till prat.

Sen liten saker hände och livet det fucking vände, ingen maddafakkin hör och ingen liten rätta fucking gör.

Bara få förstår men de launa för det slår mig ibland vilka sår vi får av allt vi såg. Det bör inte va såhär men vi kör tills dagen vi dör, allt jag säger det är sanningar från hjärtat, Walla de här livet det va inte förväntat.

För få här är äkta men hellre one then hundred fake ass. Så håll din cirkel liten för här det finns ormar i varje hörn.

Men ni vet vissa blev till läxa andra man fick lära sig att exa.

//

Välja rätt väg

Abdi är en ung kille som är helt vilse. Han vet inte riktigt vad han är för person, för han känns det som människor drar i honom och att de försöker bestämma över hans liv. Han älskar sina föräldrar men tycker att de är som tinnitus, att de tjarar på honom väldigt mycket. Han ser socialtjänsten och polisen som en arg hund som vill bita honom.

En vanlig dag vaknar Abdi upp från sin säng helt utvilad, han tar på sig kläder och går ut och äter. Han får samtal av sina nya vänner som för honom känns som gudar sedan börjar han röra sig mot dem. De dödar lite tid sedan kommer de på att de ska festa hela kvällen. Festen börjar och Abdi börjar dricka och dricka tills han knappt kan stå upp. Efter en stund kommer en person med en joint och alla grabbar börjar röka tills de blev Abdis tur, han tackade nej men i hans hjärna var de som fem demoner mot en ängel som körde drag kamp så till slut börjar han röka tills ögonen blev helt snurriga, men just den stunden känns de bra. Det är som han är döv och han är i sin lilla värld.

Det blev mörkt ute och deras mage börjar kurra så de ringde en taxi och börja åka mot McDonalds. De har ätit lite sedan börjar de röra sig tillbaka. De gick en promenad samtidigt som de snackade tills de såg blåljus och en man som skrek "stå still". Abdi tänkte att de var vanlig grej att de skulle snacka med honom lite och släppa men de börjar visa att de var tvärtom. De satte handfängsel på honom och körde in han i bilen.

Han vaknade upp dagen efter av att en stor polisman kommer in och säger till honom att du är misstänkt för många brott. Abdi börja andas fort och satte sin händer i pannan. Det flög

många tankar i hans huvud och de var då han märkte att hans föräldrar hade rätt och att han umgicks med dåliga människor. Sakerna han blev misstänkt för hade han inte ens gjort men han blev inblandad på grund av de umgänget han rörde sig i. Polisen såg att han var oskyldig men socialtjänsten placerade han på ett ungdomshem.

Just nu är han inlåst på ett ungdomshem där han räknar sina dagar och väntar på att få en ny chans. Placeringen har ändå varit bra för han för att han aldrig har haft tid annars att få tänka själv utan att bli störd. Han vill gå tillbaka till de livet han kunde bestämma exakt vad han vill göra, han är trött på att följa massa regler på papper om hur han ska leva sin dagar och han har lovat sig själv att aldrig hamna här igen. Han vet nu att frihet är de bästa man har och att man förstår bara när den tas från en. Abdi kommer att få en ny chans efter ett tag men han kommer ha ögon på sig hela tiden.

//

Skitsamma

De brukar säga att livet är tufft för dem tuffaste. Men fuck livet.

Jag ser livet passera flera månader i taget, jag ser mina vänner ta studenten, jag ser min familj växa upp, jag ser mitt liv försvinna som att det betydde ingenting. Som att min tid är värt piss.

Det som skrämmer mig är att jag förväntar mig att leva mitt liv i misär och sorg. Jag ser inte att framtiden utspelar sig på något annat sätt.

Jag är 19 bast, och min enda inblick i framtiden är att mitt LVU försvinner dagen jag fyller 21. Eller när min påföljd blir ett fängelsestraff. Jag ser inte att mitt "destruktiva beteende" försvinner genom den hjälp en SiS-behandling erbjuder. För ärligt, så ser jag inget. Ännu ärligare, så bryr jag mig inte. Det har gått ett par år nu, och inget har förändrats. Bara mitt tankesätt. Bryr mig inte längre om hur min framtid kommer se ut, skiter i ifall jag dör och en långvarig volta är skrivet. Varför det är så kan jag inte svara på. Kanske det beror på all sorg, all besvikelse eller helt enkelt en uppgivenhet som har återspeglats på mig under alla mina förlorade år. Det kanske är ämnat, vem vet?

I början av mina placeringar på SIS skötte jag mig, följde alla regler och rutiner, hamnade inte i konflikter eller argumentationer. Men efter de första två åren började jag tänka "skitsamma, vad är meningen?" Har förlorat relationer, familjemedlemmar och vänner under dessa år. Vad har jag fått ut av det? Inget. Bara svek, sorg och besvikelse. Varför ska jag slicka röv och spela korten rätt när jag kan vara mig själv? Varför ska jag svälja

min stolthet för att det ska stå bra saker i mina KIA-anteckningar? Är fullt medveten att jag inte sitter en lång volta, jag är fullt medveten att jag inte ens är dömd till ett straff och jag är fullt medveten om att ifall jag inte bryr mig tillräckligt för att sköta mig så kommer dagen jag blir fri oavsett hur oskötsam jag är.

De sa till mig att inte glorifiera kriminalitet medan jag skriver denna text, men det finns inget att glorifiera. Att ha pengar för att överleva dagen eller veckan är inte något positivt, att sitta inne är inte något coolt, att behöva be ens familj om snus och cigg är inget man vill uppleva, att enda gångerna man är ute när man är efterlyst är deprimerande. När folk i din närhet glömmer bort dig efter första månaden, och när ingen skickar brev gör så att det resulterar i att man slutar bry sig om omgivningen och sig själv, är inget glorifierande. Snarare tragiskt. När ens egen mamma ser din sorg och gråter varje kväll över det, vet man att man har gått förbi gränsen till ett vanligt liv förevigt, och att vägen tillbaka är obefintlig för att ens uppfattning om ett vanligt liv är så förstört att i mina egna ögon ser jag allt detta som vanligt och normalt.

För mig är det svårt att föreställa sig framtiden. Har alltid haft en tanke i bakhuvudet att jag antigen sitter inne på en långvarig volta eller begraven. Som ung ville jag alltid bli en veterinär. Men de tankarna försvann under min uppväxt. Idag ser jag inte detta som ett problem, bara att jag har växt upp och ändrat min uppfattning om hur livet ser ut. Visst gillar jag fortfarande djur, men realistiskt vet jag att det inte kommer förekomma något sådant i min framtid. Realistiskt vet jag att de tuffaste åren inte har kommit än, och om jag känner såhär under dessa perioder är jag bekymrad över hur jag kommer reagera när de svåraste perioderna i mitt liv kommer utspelas. Kommer jag gå in i en djup depression? Gå loss? Snea helt?

Vem vet, vi får se när det väl händer. Allt jag kan säga är inshallah jag klarar pressen.

All sorg ens familj känner över din frånvaro kommer aldrig kunna ersättas. Alla relationer man haft som spruckit på grund av ens frånvaro kommer aldrig repareras, och allt man missat kommer aldrig att återupplevas. Ibland kan man känna att livet inte är värt bördan man har på sina axlar, att en tidig död inte längre är en rädsla, utan en befrielse. I dessa stunder så ska man alltid kriga på, oavsett vad.

Man undrar ibland om det är såhär ens liv ska se ut. Men vad ska man göra? Det är bara att bita ihop och blicka framåt. Tyck inte synd om folk som inte känner för dig, bry dig inte om folk som skiter i dig och tyck inte synd om dig själv. Visst livet e svårt men skitsamma. Det blir bättre. Någon gång.

/D.

Framtiden ser inte ljus ut.

Jag har haft LVU sedan jag var 11år gammal och idag är jag 20år.

Jag tycker socialtjänsten överdrev lite nu det senaste besöket på sis, jag svär jag gjorde inget fel för att hamna här. Men ibland är det soc. som bestämmer, det gäller bara att acceptera situationen. För mig är det ändå som semester från all skit att bli inlåst i några månader.

När det gäller min framtid ser det inte ljust ut, jag har inte problem med droger jag har problem med kriminalitet. Jag höll på med droger förr men ja röker inte ens hasch idag. Jag har utbildning och så men det är svårt att skaffa jobb nu när Corona tog över världen. Så det kommer ju inte vara lätt att hålla sig ifrån kriminalitet, med andra ord framtiden ser inte ljus ut.

Hemma i byn är allt som vanligt, vänner bränner vänner och allt handlar bara om pengar känns det som. Det är ingen bra framtid där, det vet jag. Men min familj finns i byn och det är viktigt att ta hand om sin familj.

Jag vill ha en bra framtid och jag ska kriga för att få det.

//////// Kingston ☺

Flickan som dansade med djävulen

Då var man nitton snart, så mycket man hade kunnat göra med sitt liv under de sex åren och då man hade chansen och visa för sin familj att man älskar de. Man hade kunnat visa att man uppskatta att de var där för mig även fast det fanns fyra andra barn hemma, en av dem svårt skadad också. Det måste vara att vara ensam mamma som tog hand om alla för att pappan aldrig var hemma.

Jag sitter här i mitt rum ser ut genom fönstret tänker på hur mycket uppmärksamhet som de behövde. Det är ju sant att man är eftersmart och saknar inte det man har förlorat förens man förlorat det. Det sägs ju att man lär sig av sina misstag, gör man verkligen det, om man gör samma misstag igen? Var droger och mitt dåliga mående verkligen värd mammas tårar? Ibland fattar jag fortfarande inte vad jag gjorde för att bli lämnad ensam i detta land efter alla minnen vi skapat tillsammans här?

Jag hade äntligen hittat någon som fyllde de tomma hålen i mitt hjärta, kvinnan i mitt liv, kvinnan som grät för att jag fucka det för mig själv, kvinnan som jag ville ha barn med och vi skulle bli gamla tillsammans. Men så klart så kommer mina trust issues och tror att jag är starkast själv. SÅ klart att jag fucka det också, för ska alltid förstöra för de jag älskar och de som bryr sig om mig på riktigt. Ja det är sant att man är strakast själv, speciellt när man är på ett ställe med begränsad frihet. Man behöver ha någon som man vet väntar på en därute, som orkar höra om hur dina samma tråkiga dagar har varit och någon som ger en hopp att gå upp varje morgon även om man vill försätta sova och stänga in sig i ens mörka rum.

Hon var den enda som förstått mig även när jag har PMs och blir arg på henne för hon säger att jag är det mest värdefulla hon har.

Känns verkligen skit att vara på sis igen, att jag inte fattade det efter femte gången. Det går ju inte att vrida tillbaka tiden direkt, så jag fattar inte varför jag tänker på det. Men man tänker ju på vad man hade kunnat göra bättre. Jag hade chansen att gå på gymnasiet o jobba upp allt, även om man har missat nästan allt ifrån sexan, men nu är det försent, för snart fyller man tjugo. Nu har jag förstått att man aldrig är för gammal för och plugga i detta Land. Det var ju skönt och komma bort ifrån verkligheten, för stunden fast man egentligen inte kan springa ifrån det. Fattar inte hur jag kunde tro att droger var de enda som fanns där för mig, när jag var älskad av en familj och en kvinna som gjorde allt för mig. Nu är det ju bara och blicka framåt. Det kommer att bli svårt att bygga ett liv utan att ha de som ger en hopp till och kämpa. Det kommer också att bli svårt att ta igen så mycket som jag förlorat i skolan, men också skönt för då kan jag få jobb och tjäna mina egna pengar. Jag sitter och dagdrömmer för mycket om hur skönt det hade varit om de släppte mitt LVU efter sex år. Det hade också varit skönt att få minnas allt trauma man förträngt ifrån mina första 12 år. För då vet jag ifall om alla mardrömmar är sanna eller inte och få en förklaring till varför små detaljer gör att jag mår dåligt. Ja, om man ändå kunde minnas allt som har gjort mig till den jag är idag.

Men Gud har ju en plan för oss alla. Det är under svåra tiderna man ska visa för honom att man är stark. Det är jobbigt när det händer en svåra grejer men han testar oss men Gud ger de svåraste striderna till de starkaste krigarna. Jag låter inte saker bryta ner mig när Gud har suttit oss i den lägsta världen, där vi ska visa för honom att vi klarar alla livets tester han ger oss.

Utan Gud i mitt liv vet jag inte ens om jag hade stått på benen idag. Oavsett om det är dåliga eller bra saker som händer mig, tackar jag gud för att jag fått detta livet som en gåva, att jag är frisk, att jag har mat på bordet, att jag får vakna upp varje dag i en säng, har ett tak över huvudet och att jag får sova varje natt. Jag hade en period i mitt liv då jag förlorade en del av mig (min tro) för att jag bad och bad men trodde att jag inte fick svar, eller det jag bad om. Men man kan inte bara få allt som man ber om, man måste visa att man är värd det efter att du kämpat för det. Jag har hört många ifrågasätter min tro och frågar hur denna världen ser ut som det är och varför dåliga människor lever längre? Jo för att gud vill att de ska synda mer så att de kan straffas mer i livet efter detta.

En person som verkligen alltid är där för mig oavsett hur långt vi bor ifrån varandra, eller vad som har hänt, är min bästa vän. Det är nog den enda personen jag känner som inte tar droger, som går i skolan, tränar, jobbar och aldrig haft med soc och göra. Hon känner mig bättre än vad jag känner mig själv, trots att hon aldrig haft med droger eller soc. att göra. Jag vill verkligen inte falla tillbaka för då förlorar jag henne. Hon är typ den enda som orkar snacka med mig 24/7 även om jag är här inne för att de flesta som är på sis ringer ofta för det finns typ inget och göra. När hon ringer så pratar hon med mig som om jag inte var inlåst och får mig att inte känna mig annorlunda bara gör att jag varit där så här. Love you S <3 <3

/Juicy

Jag är Askungen

Det är mitt i natten, jag hör sirenerna komma närmare och närmare, vad händer? Är han full igen, så full att han kanske gjorde illa mamma? Eller kanske min lillasyster? Polisen kommer rusande in i huset och tar med honom till polisstationen där han kommer att få sova ruset av sig.

Vad kommer att hända med oss nu? Vill mamma äntligen lämna honom? Ska han skada mig ännu mer än vad han redan gjort? Ja det kommer han...

Jag har under hela, eller en stor del av min uppväxt levt nästan som Askungen, fast min mamma var inte elak utan hennes ex som vi kan kalla Rickard.

Under min uppväxt sa han hela tiden åt mig att städa överallt, han ville att jag skulle städa upp hans skit och mina sysstrars. Så fort jag gjorde de minsta fel, eller råkade göra någon av mina syskon eller han illa, så åkte jag på ren utskällning, och han kunde bestraffa mig genom att sätta mig i skamvrå i flera timmar i sträck.

Mina syskon fick sällan skäll, oftast när de fick skäll så var han full eller haft en dålig dag på jobbet, men oftast var det jag som fick skiten och det är jag glad över, att det var jag och inte mina syskon. Men samtidigt tycker jag att det är orättvist att jag ska behöva få en hårdare bestraffning. Han tog ibland saker som betydde mycket för mig och tog sönder det. Rickard försökte några gånger att ta livet av mig, genom att säga: "stoppar du in kniven i eluttaget får du 200 spänn"

Han förnekade sitt beteende för soc. Han manipulerade henne och fick henne att tro att allt var normalt, och att han inte hade några alkoholproblem, eller att han skadade mig så allvarligt som han faktiskt gjorde.

Han slängde till slut ut mig när mamma var på sjukhus, och jag hade faktiskt inga problem att lämna. Jag hade en kompis som jag flyttade hem till och bodde där i en månad, min bästa vän <3

Sen hittade mamma ett annat boende, och vi flyttade omgående. Men jag mådde inte bättre. Hur kunde det vara möjligt? Jag var ju fri från honom nu? Fri som en fågel. Jag vet inte varför jag började må sämre, men jag kan ana att det var för att jag ständigt fick höra varje dag hur dålig, äckligt ful och tjock jag var, och att gå från att höra det varje dag till att aldrig mer höra det, det kändes konstigt.

Jag skadade mig dagligen, gick till spåret, och polisen körde mig hem flera gånger i veckan. Till slut kändes det som att mamma gav upp, så hon gjorde så att jag fick prata med soc om familjehem, och ganska snart fick jag flytta till mitt första familjehem. Men bodde bara hos dem i några dagar för att jag blev arg för de inte kunde svenska. Så då flyttade jag till ett annat familjehem, där bodde jag under påskhelgen, men sen dumpade hon mig på soc med alla mina grejor, där satt jag i sex timmar och tårarna bara rann. Därefter blev jag akut placerad på ett HVB, och där satt jag i en månad. Sen blev jag inlagd på BUP i några veckor. Efter det fick jag flytta till ett annat HVB på landet. Där sov jag en natt och dagen efter fick jag åka akut till BUP, och blev inlagd på tvång (lpt) och där stannade jag i en vecka, efter det blev jag skickad till ännu ett HVB, och där bodde jag i några dagar och försökte ta livet av mig, så jag blev tvångsinlagd på PIVA (psykiatrisk intensiv-

vårdsavdelning för vuxna), kunde inte byta kläder, hade ständigt vak, var bältad i mer än nio timmar på en vecka.

Efter den tiden insåg jag att mitt helvete knappt hade börjat. Min soc ringde och berättade för mig att jag skulle till SiS. Dagen efter kom kriminalvården och körde mig. Jag var helt förstörd och tårarna kunde inte sluta rinna.

Jag har aldrig fått så mycket kärlek från personalen på något ställe som jag varit på innan. Personalen höll om mig och kramade mig länge om jag var ledsen. Jag kände mig verkligen älskad där <3

Jag är så tacksam över all fin personal. ni vet vilka ni är <3

Eftersom att SiS-hemmet bara var akut så var jag tvungen att flytta. Efter tio veckor så flyttade jag till det SiS-hemmet jag önskade. Jag är så glad att jag flyttade hit, för här finns det som jag älskar allra mest: HÄSTAR! Personalen här är också grymma, jag tyckte det var så jobbigt i början, men nu tycker jag att det är lite bättre att vara här!

Framtiden för mig är ljus, jag vill ha barn, två stycken. Jag går i gymnasiet och kommer att få en bra utbildning. Jag vill i framtiden jobba som ambulanssjukvårdare, och sen kanske på SiS. För att jag vill ge samma kärlek och stöttning som jag fått, och ge till någon annan som är i behov av det <3

Livet är långt, och det är aldrig försent att ändra på sig. Det som har hänt det har hänt och det kan man inte ändra på, man kan se tillbaka och tänka hur man kan ändra på sig, för att det ska bli bättre i framtiden. Sen efter ett långt tag kan man blicka tillbaks och vara stolt över att man gjort sitt bästa för att överleva.

Jag är stolt över DIG som läser detta, för att du kommit så långt, och kanske sitter på akut, behandling eller utredning, och vill ändra på dig för att komma bort från SiS. Detta är bara en kortare period i ditt liv, och du kan kämpa, jag lovar, vi kämpar tillsammans, okej?

Detta är min historia om min uppväxt, och min resa till det jag är idag och det som kommer. Alla sagor har ett lyckligt slut och det har min med. Precis som när Askungen hittar sin prins, och lever lyckligt utan sin elaka svärmor. Det finns en utväg, men det är svårt, precis som att hitta rätt person som ägde Askungens sko. Jag tror att Askungen haft ett lika helvete som jag, genom att alltid vara lägst i rang, utanför och ensam. Men som sagt det finns ett ljus i den mörka tunneln, för alla, inte bara mig utan alla, även för dig!

// Hästtjejen som är + - laddad

Min berättelse

Hej, jag är en tjej på 14 år och bor på SiS. Jag är här för att jag har haft familjeproblem, narkotikaberoende, misshandel. Allt började med familjeproblem, då flyttade jag till en släkting som är rätt så gammalmodig så hen blev sur för att jag började träffa killar och var ute mycket med vänner. Därefter ledde det till massa bråk hemma. Då kom polisen och hämtade mig och två av mina släktingar. Då körde de oss till polisstationen för förhör. Efter det så hamnade vi på ett skyddat boende. Där bodde jag i några månader efter det bestämde soc att sätta mig på ett jourhem. Där bodde jag med en annan tjej som jag började gå ut mycket med och träffa fel personer. Så då tyckte de att jag skulle flytta. Då satte de mig på ett familjehvb med min familj. Allt gick bra i början tills jag började känna att jag inte ville leva mer. Då sökte jag mig till äldre personer som hade mycket med knark att göra. Det var typ då allting började. Då började jag hänga med en tjej som var 22år gammal.

Började vara ute sena kvällar, svarade inte min mamma, festade varje kväll. Varje gång jag kom hem var jag påverkad. Då jag var ute en kväll med min kompis så träffade vi några killar, de bjöd hem oss. Efter det ledde det till att det blev övergrepp på bägge två. Efter det så kom jag hem till min mamma, berättade vad som hände, tog en dusch och bad henne att tvätta mina kläder. Istället så tog hon dem och tog in de till polisen utan att jag visste. När jag fick reda på det gick jag med på att göra en polisanmälan. Jag hade vittne, jag hade allt de frågade om. Jag vittnade och allt men de la ner det.

Efter det flyttade jag till ett annat hvb där både killar och tjejer bor. Jag var där ett par månader, det var där jag började knarka mer. Jag började ligga med killar även om jag inte kände för

det för jag ville inte vara ensam. Och då fick en annan tjej reda på det som bodde med mig. Vi var jättetajta tills detta hände efter det gick hon bakom min rygg och snackade om min familj. Det var då allting svartnade för mig, jag började hoppa på henne och slå ner henne. Sen så flyttade hon hem medan jag flyttade till ett annat hvb.

Då träffade jag en tjej, vi börja lära känna varandra mer och mer. Och vi blev jättetajta, vi är som systrar. Och under den tiden knarkade hon och jag jättemycket tillsammans. När personalen kom på oss så fick vi utgångsförbud och stannade hemma 3-4 veckor. Under tiden hade personal glömt att låsa till kontoret och vardagsrummet. Då bestämde vi oss för att gå in på kontoret och ta nyckeln till medicinskåpet. Och vi ville inte leva mer så vi tog överdos. Vi trodde verkligen att vi skulle dö men istället sov vi i tre dagar i rad. Vi önskade att vi inte vaknade men det gjorde vi. Men det är vi glada för nu att vi gjorde.

Efter det flyttade en av mina bästa vänner till samma hvb. Då började vi gå ut mycket vara med killar vi inte kände. Gå hem till dem, drack och rökte, gjorde allt vi kunde göra. Efter en kväll vi hade varit ute gick jag för att lägga mig i mitt rum. Samma dag fast senare på eftermiddagen vaknade jag upp av att min soc och polisen och jag vet inte vad som händer så jag blev sur samtidigt ledsen. Då sa hon packa dina saker du kan inte bo här längre du ska till ett annat hem. Jag packade mina saker, snackade med min vän innan jag skulle åka. Polisen satte mig i deras bil och jag blev nervös.

När jag hade satt mig i bilen berättade dem att jag skulle till SiS. Tårarna bara rann visste inte vad jag skulle göra, kände bara att livet var värdelöst och ville inte leva mer. Det var då jag hamnade här. Nu har jag bott på SiS ett par månader och jag

ser en stor förändring i mig själv. Även om jag kan bli sur ibland och irriterad så har jag lärt mig att behärska det. Men även om jag kan bli sur på personal över småsaker så är jag ändå glad att jag har hamnat här annars tror jag inte att jag hade levt idag.

Min framtid

Ett nyckfullt ögonblick

Stal mig min framtid,

Den tillfälligt hoptimrade.

Jag skall bygga den upp mycket skönare

Så som jag tänkt den från början.

Jag skall bygga den upp på den fasta marken

Som heter min vilja.

Jag skall resa den upp på höga pelare

Som heta mina ideal.

Jag skall bygga den med en hemlig lönngång

Som heter min själ.

Jag skall bygga den med ett högt torn

Som heter ensamhet

//E

Låt oss inte torska ner oss för mycket i dessa böcker;)

Tjo jag är en guzz på 16 år. Här är min story

Mitt liv har varit ganska knas föörlänge redan i ung ålder började dehära de har varit föörl mycket orättvisor i mitt liv, skolan har vart knas och de är egentligen där allt börja, jag va guzzen med annan stil gick mest i min brors kläder och hade en helt annan attityd inte som dom andra ;) folk va imot mig, fick inte va med på fotbollsplanen man chilla utan mig sen lärarna va aldrig på min sida heller de påminner mkt om einars låt feelings.

Så tillslut flög mina armar ut jag brydde mig inte egentligen men vart arg för man kom till mig med värsting attityden inget jag kunde styra över.. o våld har vart med i hela mitt liv egentligen så de klart jag börja slåss jag också.. soc har oxå vart med i hela mitt liv så man kan tro jag föddes utanför soc kontoret walla. fick mitt lvu o soc ville sätta mig på sis som 12 bast osånna chikana grejer, men jag ducka dom och va efterlyst i ett par månader så domhära ändra sig så tagga till familjehem hos syrran i en annan stad, hade precis fyllt 13 barre så softade där och skolan gick bättre än förut men jag hamna i fight dära oxå började röka osånna grejer så jag tutcha 2 hvb-hem sen hamna jag tillslut på sis.

Ingen förstod mig o ingen lyssna på mig de klart de inte funkade då. På mitt första sis klottrade ja lite med feta texter ;) så hamna i isoleringen nästan varje dag o tillslut va mina knän heelt blåa hade blåmärken lite överallt men tänkte lallish vae de hära tänkte jag. Sen kom jag hem igen o hade blivit mycket

värre efter sis så börja tugga ute mycke senare på kvällarna me andra folk än förut..

O nu 2020 är jag på mitt 7de sis o har suttit i 10 månader känns som resan aldrig kommer ta slut men jag kmr aldrig vika mig heller jag är på moln o kollar ner på dessa amatörer o tänker aldrig ge upp jag är lejon dom är lamm ☺ skriver texter o låtar o de hjälper mig igenom den här resan och till er som sitter delta i skolan o gör era aktiviteter gå ut o rör på er så ni orkar med domhära dagarna

// n. peace and love.. ;)

Hopp om framtiden

Mitt liv är som ett helvete. Jag har bara gjort dåliga saker. Jag är arg på mig själv och ibland känns det allt bara värdelöst. Jag har dåligt samvete. Jag tänker på allt jag har gjort var fel. Jag trodde inte att mitt liv skulle se ut så här. Jag är besviken på mig själv men livet kommer inte vara så här hela tiden.

Jag vet att livet går runt som en cirkel. Jag känner mig själv och jag ger aldrig upp. Jag vet att jag kan förändra mitt liv. Livet är inte enkelt man måste kämpa och jag ger aldrig upp. Nu när jag är inlåst det är jättemycket jobbigt och ibland blir jag jättearg men man kan inte göra så mycket när man har soc. De har makten och man måste lyssna på vad de säger annars får du bara mer straff. Det kommer en dag att jag kan bestämma över mig själv.

Gbg

FUCK URSÄKTER!!!

Hållit på så länge jag minns om det inte varit droger eller sånt små skit har det varit brutala misshandlingar butchningar eller annat skit.

Nu jag sitter på sis misstänkt för ett brott hur ska man känna att det finns någon framtid. Jag går lägger mig på kvällarna och tänker bara på hur länge man ska vara här och vad man ska göra när man är ute.

Jag är 15 bast och känner inget syfte med livet och tror många kan relatera till det, jag ser inte heller så mycket framtid. Sen det ända man hör från soc "det är synd att du hamnat här " man bara lakk hållkäften jag valde detta själv finns inga ursäkter om du är "man" då ingen kan få dig göra något då det är ditt egna val att t.ex butcha någon.

Trött på folks ursäkter jag väljer själv ha negativ inställning för det är lättare att gå fucka någon annans liv än att rätta upp sitt egna och det är den hårda sanningen.

Jag hoppas på att jag ska hitta syfte med mitt liv och lämna skiten man måste nog bara vilja tillräckligt mycket som alla vuxna gaggar om hela tiden. Fuck alla droger jag svär det är vi som är slav för drogerna inte tvärtom vi tror vi behöver dom men jag lovar dig en sak drogerna behöver inte oss.

Jag vill ha familj med min tjej vill bo i ett hus utomlands vill ha två barn vill kunna gå till en butik utan gun eller butch jag vill hälsa på min mamma utan säkerhetsåtgärder från sis eller kv.

Jag vill kunna sova på natten utan att vara orolig att någon ska klippa min tjej eller göra henne illa det är fuckt upp hur snabbt

allt kan gå. Vill kunna gå med min till broder utan att behöva
hetsa igång något my G.

Ville bara ge er lite insikt från mitt liv och framtidsplaner kärlek
till mamma lillebror och min tjej och vänner.

Framtid

Hösten har kommit och här sitter jag på sis behandling jag är 15 år och kom till Sverige för tre år sen. Jag trodde att det skulle gå bra för mig i nya landet. Men det blev inte så. Första året var bra sen det börja bli skit jag började hänga med dåliga vänner. Vi rånade folk och misshandla dom Aina varit efter oss och till slut åkte jag fast och blev dömd för rån, misshandel och grov misshandel.

Jag ska bli fotbollsspelare om fem år och jag vill jobba som advokat på dagarna jobbar som advokat och på kvällarna spelar fotboll när jag kommer hem till mitt hus då min tjej väntar på mig sen åker vi ut och käka nånting när jag åker på morgonen åker jag med min bil jag har Audi a8 den går 200 i timmen.

/A

TRÄD

HALVA MIT LIV HAR JAG BOTT I ETT EK TRÄD ANDRA
HALVAN HAR JAG BOT I EN BJÖRK MEN SEN HAMNA
JAG I SIS.

NÄR JAG KOMMER UT UR SIS VILL JAG BO I ETT NYTT
TRÄD.

Fångad av demoner

Jag var runt 11 när jag första gången klev in i mörkret och blev fångad av demonerna i mitt huvud. Jag lyckades fly 2-3 gånger till den dagen jag fastnade totalt i det eviga mörkret. Självska-dorna blev min flykt.

Jag har för det mesta alltid varit själv och utanför. Livet bestod av att åka in och ut från BUP efter flera självmordsförsök. Efter första gången jag rymde hemifrån och bröt helvetet ut. Från mitten av april till slutet av september bestod livet av att hela tiden rymma hemifrån och HVB-hem, ta droger och hela tiden tänka på när jag ska ta slut på mitt liv. Ta slut på det eviga mörkret, bli friad från demonerna i mitt huvud.

Staden jag bor i är väldigt liten och alla vet vem alla är, jag blev klassad som det svarta fåret. Alla visste vem jag var bara man nämnde "den unga alkoholisten". Jag flydde från livet med alkohol och droger. Jag började med hasch, sen ecstasy, benzo, tram, till slut testade jag heroin nån gång. September blev slutet på mitt destruktiva liv.

Jag avvek från mitt HVB-hem som låg en halvtimme från min hemstad. Jag åkte till min stad och träffade några vänner. Den kvällen torterar mig. Den kvällen söp jag mig full, våldtagen av en hemsk människa. Blev lämnad av mina vänner. Jag hamnade på BUP-akuten igen och blev utskriven dagen efter, alltså en måndag. Onsdagen samma vecka kom polisen och hämtade mig på mitt dåvarande HVB-hem och körde mig till SiS.

Livet att vara inlåst är hemskt, jag kämpar varje dag md att försöka övervinna rösterna i huvvet och alla demoner. Jag vet att jag kommer vinna.

Jag är enormt tacksam på ett sätt att jag hamnade här. Jag har träffat massa underbara människor. Detta var en liten del av min story.

/A

Alla misstag

Alla misstag som har lett mig hit är många, men jag ångrar inget. Jag gjorde fel och jag tar konsekvenserna för det.

Efter att min syster begick självmord så försvann det största i mitt liv. Jag var deprimerad och slog mamma när jag blev arg. Jag fick flytta till familjehem.

Familjehemmen som jag bodde på sa upp mig och jag fick tillslut flytta hem till mamma igen. Det blev som förut och våra bråk blev värre, skolan gick skit och jag använde mobilen hela tiden. En dag trodde mamma att jag skulle hugga henne. Samma kväll så fick jag åka polisbil i till akut hvb. Jag bodde där i 5 veckor tills jag flyttade till ett annat hvb. Där fick jag internetförbud. Jag sa alltid att jag inte trivdes där, men det var det bästa stället jag någonsin har bott på. Det som gjorde att jag inte skötte mig var pga internetförbudet.

Tillslut sa de också upp mig och jag flyttade till sis. Jag blev mobbad av både ungdomarna och personalen. Jag hade panikattacker ensam på rummet. Mamma kämpade varje dag för min skull för att hjälpa mig därifrån.

Efter 6 veckor flyttade jag till ett hvb. Då började jag rymma med två tjejer som bodde där och var borta hela nätterna. Polisen var där nästan varje dag och det var ordningsvakter där varje kväll. Allt det var jätteroligt i stunden och jag kan skratta åt dom minnena fortfarande. Men dom sakerna gjorde att jag förlorade min frihet igen. Friheten är bättre än allt annat och jag inser nu hur mycket jag har förstört för mig själv. Jag vill göra en förändring i mitt liv och jag hoppas att andra i min situation också gör det.

Jag vill vara en bra person, för så länge jag är det så kan ingen vända mitt beteende emot mig. Och jag kanske kan få bort mitt LVU i framtiden.

Jag vill också säga tack till min familj för att de alltid står upp för mig och tack till mina fina vänner! ☺

Fortsätt kämpa alla krigare där ute!<3

// en tjej okej...

Hej

Jag gillar att spela basket. Jag gillar att slösa min tid på det när jag har tråkigt. Jag har inget bättre för mig än det.

Jag är livrädd för ormar, det ska du veta. Just nu så bor jag hos pappa, mamma och pappa har skiljt sig så jag valde att bo hos pappa eftersom mamma skaffade en ny familj.

Vi har flyttat till Stockholm. du det var allt skriv tillbaks om du har tid nån gång ta hand om dig

Låt inte det förflutna förstöra din framtid

Hej jag är en brud på 15 år. Allt började redan när jag föddes. Är van med det hårda livet från start. Flyttade runt mycket mellan olika länder i Europa, men när jag fyllde sju så bestämde pappa att vi skulle flytta till Sverige. Allt gick bra till en början men en kväll hände något som förstörde hela mitt liv. Min pappa gjorde ett grovt brott och åker in i fängelse. Jag och mamma fick skyddad identitet men vi fortsatte vårt liv som vanligt. Men sen hände något som gjorde att mamma och jag var tvungna att flytta.

Jag orkade inte gå i skolan, och jag fick vänner som lärde mig hur man gjorde fucked up saker. Jag mådde skit och en av mina vänners brorsa sa till mig att han hade en karta med tabletter som kunde få mig att må bättre. Jag tog den och som han sa mådde jag mycket bättre. Jag var bara 11 år, jag hade ingen aning om vad det var, han lurade mig. Jag trodde typ att det bara var atarax men fick reda på att det var benzo xanor. Efter första veckan fick jag börja betala. Jag var redan beroende av känslan efter en vecka, så började först ta pengar av mamma, mamma kom på mig efter ett tag så var tvungen att hitta ett annat sätt för att få pengar. Jag började låna av andra vänner men tillslut ville de inte ge mer pengar. Började göra massa dumma val bara för att få pengar. Det gick bra och det var snabba pengar, till jag torskade och behövde gå till soc. Dom la 2 UP i veckan torskade på de flesta. Då hamnade jag på mitt första sis.

Nu sitter jag på mitt femte sis. Har suttit på sis flera år, har bara varit fri 2 gånger under kortare perioder.

Jag ångrar att jag tog emot den där första kartan, jag ångrar att jag trodde på alla de där falska vännerna som bara sa att jag skulle göra skit grejer. Jag har slösat bort 3 år av mitt tonårsliv på sis. Jag kunde gjort så mycket saker istället för att vara här. Som att vara med mina vänner, gå i en vanlig skola och skapa minnen. Men det är som det är, man tar inte vara på saker förrän man blir av med det. Men nu blickar jag framåt och längtar efter ett nytt liv med nya möjligheter.

Till alla er som känner att allt är hopplöst, fortsatt kämpa för era liv och framtid. För det är ni som bestämmer vad ni ska göra med era liv inte någon annan.

SH bästa personalen på SiS. Ni har stöttat mig mer än någon annan tack! ☺

//B

Älesäs Trubbel

Sho Sho de jag hära direkt från SiS. Allt börja med att snatta till att paffa. Polisanmälningar rulla in och SOC kom in i bilden. Jag fick LVU, men jag fortsatte med allt.

En dag hämta aina mig från ingen stans hemifrån och körde mig till HVB. Jag tänkte i stunden att jag ska sköta mig och komma hem men de blev att jag rymde därifrån några gånger. Hamna på HVB i en stad för komma längre bort från hemstaden, men de hjälpte inte jag gjorde samma sak igen.

Jag rymde hem till familjen och hann vara där i några dagar då civilare kom på morgonen och hämta mig. Jag trodde jag skulle till HVB men då blev de mitt första SiS. Sen kom jag till ett annat SiS då jag skulle börja min behandling. Nu har jag suttit här i ett par månader. Drömmer om att vara fri, i framtiden hoppas jag att aldrig hamnar snett igen.

//J. dsvdv

Jag berättar♥

Hej!!!!, nu ska ja då berätta min lilla historia och hur ja hamnade p sis.

All började i ett annat land. Morsan födde mig och min pappa lämnade henne (standard). Men hon lämnade mig hemma hos mormor med kusinerna som deras föräldrar också har lämnat över. Efter ett par år kom hon tillbaka med en suedni och jag har då kallat och faktiskt sett han som min riktiga pappa sen liten till nu.

Vi flyttade från huvudstaden till en mindre stad bodde där då tills jag blev 8-9 år och vi valde att flytta t Sverige för min och min styvbrorsas framtid. Det var tydligen "för riskabelt" att bo där. Men titta på mig nu? Sitter inne på sis, d var väl ändå inget bättre.

Iaf så kom ja hit först hade jag inga vänner, men i slutet av dan så blev ja vän med min granne som då var 01 låt oss kalla henne för "F". Hon var den där coola tjejen i skolan som alla ville va vän med och eftersom jag var vän med henne så ville andra vara vän med mig också, fick mig 2 vänner till som är 1 år yngre än mig vi blev också bästa kompisar. När F börja högstadiet så började hon röka och jag som då tyckte att d var "SÅÅÅ COOLT" så ville jag också testa mina föräldrar som då oxå rökte hade flera limpor i deras sovrum, den lilla jag gick varje morgon till deras rum och baxa deras ciggpack. Vi blev inte tagna så vi började göra värre saker, vi tog mammas moppe och körde runt i området.

Sen kom d en varm sommardag och vi valde att köra till en sommarstuga, vi gjorde 2 inbrott. Hitta shi förutom massa

gamla saker som gamlingar bruka äga. Sen blev kompisen tagen av soc för att dom kom på henne göra dumheter och hon mådde dåligt av sin familj så hon fick flytta till en ort som då låg för långt upp i Sverige.

Hade knappast kontakt med henne så jag valde att ta min egen väg och göra massa dumheter själv, började väl med att tagga hemifrån till en grabb som då var min kille och sen fick man ju oros anmäla av skolan för hade mer frånvaro än närvaro. Och sen var det fööör mkt bråk hemma vilket fick mina så kallade "kompisar" som jag berättar mina hemligheter till att prata med kurator som då valde att meddela socialtjänsten. Ska inte ljuga det var rätt så mkt bråk hemma det var väl drf jag knappast var där men skolan var aldrig nånting jag gillade.

Iaf så var borta hemifrån i ca 3 veckor och sen så valde jag att åka hem men när jag väl kom hem så var min soc tant där och ville snacka med mig. Tillslut gick jag med frivillig på hvb men då var jag SoL placerad dock var tjejerna där LVU-placerad. Men fick mig en kompis tillslut och vi kom varandra jätte nära på en sån pass kort tid. Så vi planerade att rymma hit och dit, höger och vänster och min kompis då, låt oss kalla henne för "V", hon ville att hennes bästa kompis skulle rymma med oss och jag som då gillade att rymma blev intresserad och rymde med dom.

Det roliga är att tjejerna sa att dom hade rymt mkt och dom kan allt men ändå var det jag som blev catchad sist. Men blev ändå tagen tillbaka till samma hvb, snackade med min advokat då som tackar gud hjälpte mig att inte få lvu så fick jag tillfällig lvu i en dag haha. Bodde där i 6 månader tills det kom 2 nya tjejer och min kompis V hon är äldre än alla oss så V hon, hon dära hon fick luft från ingenstans och väljer att manipulera dom där nya tjejerna då och hon försökte manipulera mig också men

jag går inte på hennes kort den hära: Asså vi e bästa vänner kan du ba inte göra d åt mig eller att jag lånar ut pengar till henne. Alla ni som sitter inne, ni vet hur d e med pengar. Där ute vi kan spendera hur mkt vi vill men inne vi vill spara för man får inte så mkt pengar här aso. Och eftersom jag inte vill låna ut mina pengar t henne fick hon tjejerna att hata p mig psykiskt och fysiskt jag sket i d så jag valde att rymma själv i maj. Under avvikningen träffar jag massa grabbar.

Först jag fick luft för ja var den ända guzzen och d var BARA grabbar runt mig, d var feeeeeett kattiga grabbar också, jag rymde från det ena stället till det andra, från en stad till en annan, efter det jag tagga t en fjärde stad. Träffa en grabb där som jag då föll för men han var inget vidare, då d var ba att kasta han innan han kastar mig.

Efter den fjärde staden taggade jag till en storstan, körde en tour mellan olika förorter när den tog slut så tagga ja t en annan stad och träffar mina kompisar där, fett kul. Sen drog ja t en tredje stad yani men ja taggade sen t storstan igen och sov hos en kompis. D hade gått i 5 månader sen jag hade rymt men sen jag börja sakna min mamma och min lillebror, han e 6 år nu. Han har börja skolan men ja e inte ens där för han så hela kvällen jag satt där med en kompis vi hade VÄRSTA deep talk om familjen och hans guzz som då lämnade honom sen jag tänkte abo ja e fortfarande ung jao jag måste ta tag i mitt liv aso min mamma ska inte behöva sitta och va orolig över vart ja e eller hur jag mår om jag ens lever så jag valde att logga in p min fb för att se om min mamma hade skrivit nåt till mig vilket hon hade gjort.

Jag blev otroligt besviken p mig själv med tanken på att ja sa t mamma att ja skulle sköta mig så många gånger och svikt henne. Så på kvällen där på snackade jag då med mina

kompisar som vill leka hjälte, dom tror att dom kan så mkt hjälpa mig att jag ska träffa min familj igen för jag visste så mkt väl att jag kommer inte bli fri om jag lämnar in mig själv jag visste mkt väl att ja skulle hamna p sis mitt liv var körd.

Men mina kompisar alltså mina två kompisar som var yngre än mig de sa att de kunde hjälpa mig, för att en hade en förälder som jobbat inom socialtjänsten förr. Och jag visste inte alls så mkt om d här så jag tog emot hjälp och sen va hände?? Dom kom och mötte upp mig i sthlm sen dom körde mig till SIS och lämnade av mig där och nu har jag inte träffat min familj i 10 månader. Har pratat med dom nästan varje dag men d som mest får mig att fundera är mina kompisar som har sagt t mig att dom alltid kommer va på min sida.

Har bott här i några veckor nu, fick kompisarnas nummer i kontaktlista för typ 1 vecka och dom svarar inte ens. Och jag har inte kontakt med F heller. Men F e den kompisen jag aldrig kommer glömma, men dom 2 andra som har varit vän med mig så länge, nu e ja inte p min hemmaplan och jag står inte och glänser nåt mer så har dom glömt mig. Dom har svikit mig många gånger men ja e för snäll att vara sur p folk, jag förlåter för lätt.

Men sis har ändå hjälp mig att hålla mig undan från knark och från farliga saker jag råka på när ja e p rymmen och mest av allt är att jag äntligen har öppnat mina ögon från dom hära falska som jag då har kallat för kompis. Iaf skiti allt nu är jag på akut Sis, snekat me min soc och hon sa att ja ska p utredning sen efter d blir d behandling men ja håller på övertala min soc tant att jag behöver ingen jävla utredning och jag vill ha behandling här ist. Sen när ja kmr ja kommer vara världens bästa förebild t min lillebror ja kmr världens bästa dotter till min mamma och min styvpappa och världens bästa lillasyster till min storebror.

Jag orkar inte skriva nåt mer så ni får ha det skit bra och ta hand om er.

Sh t alla mina älsklingar och min älskling S♥♥♥♥♥

Och mitt hjärta S, saknar dig du betyder mkt ♥

/// A ♥

Från misär till ett nytt liv

Okej, så allt började med att jag inte hade en bra uppväxt tillsammans med mina 3 syskon och två föräldrar som inte hade det bra med varan så de tog ut sin ilska på oss barn, jag och två av mina syskon har ADHD så det var väldigt mycket bråk mellan oss. Jag var ful i munnen mot de medans de ändvände våld mot mig. Det slutade med att jag knappt var hemma längre.

Det kändes som att ingen visste om mig under tiden jag var ute under nätterna och använde mig av drogerna för att dämpa den ångest jag kände.

Jag började knarka som 11 åring och började med tunga droger som 12 åring och ingen visste det i min närhet eftersom de inte hade tid för mig så jag fortsatte i några år sedan så började de i skolan och poliser misstänka mig och de skickade till min soc och min mamma men de trodde inget sånt om mig, men tillslut så fick min soc så pass många orosanmälningar så hon var tvungen att skicka mig på urin-prov och det visade positivt på flera olika grejer.

Ett par månader senare hamnade jag på ett HVB hem som misstänkte att jag var påverkad på något så de tog piss på mig och det var positivt på amfetamin och metamfetamin och då satte de mig på ett annat HVB. Men jag tog droger och avvek även där. Där fick jag stanna i flera månader men medan jag var där tog jag droger och jag avvek mycket.

En dag avvek jag till min hemstad och träffade min vän och vi stack till en vän till henne och sedan blev vi utnyttjade. Jag hamnade på sjukhus över natten för att de skulle ha koll på

mig. Sedan så skulle jag åka ha polisförhör, så KV kom och körde mig dit och jag undrade om varför de kom men det var inte mer med det. Och efter förhöret så kom min soc och satte mig i ett rum tillsammans med min mamma och de berättade att jag skulle hamna på SIS och jag vägrade så KV tog tag i mig och bar mig till bilen och så körde de i flera timmar till SIS.

Jag bodde på akut och sedan hade jag utredning. En dag så kom chefen till mig och sa att jag skulle flytta till ett annat SIS så jag gick med på det och där jag bor nu.

Nu har jag bott på SIS flera månader och det kan nog varit de jobbigaste men ändå de lärorikaste månaderna i mitt liv, jag har lärt mig mycket här och det är jag glad för också.

Jag har velat bli advokat i 8 år av mitt liv och det är nu jag vet att jag kan lyckas med det om jag bara själv orkar kämpa och jag vet att om man vill något så kan man lyckas med det bara man själv vill och har motivation till det, det kommer komma motgångar i livet men man klarar det med rätt stöd.

När jag först hamnade på SIS så tänkte jag bara på att jag ville ut och sitta med en fett joint i handen och bara leva livet men jag har insatt att det inte kommer att gå bra för mig om jag fortsätter som jag gjort tidigare.

Idag vill jag komma ut och gå klart skolan, plugga vidare till advokat och göra en skillnad här i samhället. Jag har förstört många relationer med vänner och familj och det är något jag ska fixa ihop. Jag vill inte gå tillbaka till att använda mig utav knark för att må bra, jag har insatt att man kan må bra utan droger.

Imorgon flyttar jag från en låst behandling till en öppen behandlingsfamilj och det är jag jätte tacksam för att jag får den chansen.

Imorgon börjar ett nytt kapitel i mitt liv som jag ska ta vara på och njuta av.

Jag vill bara säga att om ni vill något så ska ni kämpa för att få det, jag har kämpat i 5 år snart och jag vet att jag kommer att lyckas för att jag har slutat tänkt på gårdagen och morgondagen jag tänker bara på den dagen jag lever i, nuet.

Jag hoppas att ni alla kan få en bättre framtid med de som ni bryr er om.

Ingen lever ett fläckfritt liv utan problem eller motgångar men vissa har det lättare än andra men vi alla kan lyckas det lovar jag. Tänk bara på er själva, ingen annan och speciellt inte någon som vill förstöra för er, ni är mer värda kom ihåg det.

//tjejen från staden. <3

Shoo de e don A här

Jag har suttit på olika behandlingar och jag har suttit på olika familjehem och det gick skit på alla. Jag slog dom och gjorde problem så dom kunde inte ha mig på det, Jag kom hem och jag gjorde dåliga saker, sen jag har gjort allt dåligt man kan tänka sig och sen så började soc se det och då blev det värre.

Dom sa till mig en dag: "Du har för mycket droger, vapen och kriminella grejer i ditt liv", yani, dom vill sätta mig i ett HVB och dom sa: "Var snäll och lyssna på personalen nu, gör inga dåliga val nu annars blir de värre". Jag sa: "Jag bryr mig inte" och det gick en månad och sen började jag göra kaos så jag blev flyttad till SIS och där var det ännu värre. Dom var helt kaos, personalen jidrar med mig och jag sa: "Jag skiter i er" och jag hade en akut placering bara så jag flyttade till ett annat SiS. Jag har jag varit här i 2 och en halv månad och jag har fått min rekommendation, jag fick HVB.

Jag har lärt mig hur man hanterar sig och lärt mig mycket och personalen gör allt i deras makt för att hjälpa oss. Om man får möjligheten till sån hjälp då ska du ta den, dom vill hjälpa dig så bara lita på mig, dom vet vad som är bäst för dig. Jag har gått igenom mycket, jag trodde det var slut men personalen hjälpte mig upp igen dom vill ditt bästa så ta hjälpen och lyssna på dom. Dom vill ditt bästa och jag vet de kan vara jobbigt, men du kan om du vill. Du måste hitta din motivation i dig och tänka "jag kan". Det kommer gå fort om du gör det bra, om du gör harakat-grejer, då du kommer ingenstans. Walla, det är sant.

Så om du vill de ska gå snabbt och allt ska vara bra: Lyssna och gör din grej. Skit i andra, tänk på dig själv bara, ingen annan.

Det är det bästa och jag vet jag mår bättre nu, jag har fått min hjälp och jag flyttar snart till mitt HVB så när boken släpps är jag redan hemma säkert och gör det bra, och lyckas.

Hoppas att ni alla lyckas.

Kram till er alla från don A

G bruden från storstan

Det började redan när jag var liten att jag levde en dålig misär, min pappa dog när jag var 6 år gammal, allt var fucked up, SOC tog mig när jag var 6 år gammal från min mamma dom flytta mig till ett jourhem, jag bodde där några månader o sen flyttade jag hem till min mamma.

Jag bodde här och där på jourhem, HVB och familjehem. Jag flyttade till ett familjehem, jag var 10 när jag flytta dit, jag blev 11 när allt knas började. Det gick snett i skolan, jag bråkade med lärare, började skolka och började gå snett med skolan. Det var också mycket bråk i familjehemmet vi började tjafsas för att jag inte skötte skolan och för jag inte lyssnade o massa skit.

Jag började flippa på familjehemmet och ville hem till min Mamma. Jag stack därifrån o åkte till min morsa jag var hos henne i några dagar tills min SOC sa "du måste åka tillbaks", jag tänkte "tamam skit i jag åker tillbaks jag åkte till familjehemmet", dom var arga på mig när jag kom dit tänkte "fuck dom mannen vem e dom att fucka upp för mig hela tiden o bråka med mig o skit". Efter några dagar kom min SOC dit o sa "du ska flytta till ditt gamla HVB", jag tänkte "yes jag ska få flytta från detta skithuset". Jag gick till rummet och packade mina saker och sen åkte till HVB. Jag bodde ett tag på HVB-hemmet. Min SOC kom dit och hade möte med o sa till mig "du ska flytta till ett familjehem".

Det började gå bra när jag flyttade till de andra familjehemmet, jag började skötta skolan pluggade mer och va helt lugnt och allt, tills jag träffade en vän, som jag åkte till en storstad med. Jag börja rymma från mitt familjehem o började gå snett igen, jag sov hos henne hela tiden och var i stan hela tiden och var

med vänner. På hösten kom min mamma för att hämta mig, jag var fortfarande på rymmen när jag träffa henne. Jag åkte med henne hem, jag var där ett tag tills SOC visste att jag var oss henne, då ville dom boka in ett möte, vi gick på det mötet och på mötet sa dom du får flytta hem till din mamma jag tänkte efter 5 år jag ska få vara oss min mamma men de va inte alls så det var, jag fick bara vara hos min mamma i några månader.

Sen åkte jag in på SIS, min mamma blev jätteledsen och grät. Jag sa till henne "mamma jag kommer hem snart". Jag fattade inte varför jag åkte in med tydligen var det för dom var oroliga för att jag var borta så länge. Jag bodde på SiS några månader, efter ett tag på SiS kändes det bra jag kom in i gruppen, personalen var bra vi hade det roligt och allt gick som det skulle, tills jag rymde därifrån.

När Jag var borta svarade jag inte min SOC ingenting, ingen visste var jag. Jag åkte till min vän i storstaden sen hittade polisen mig och dom körde mig till stationen, jag var anhållen sen dagen efter fick jag flytta till ett annat SIS och nu sitter jag här och väntar på att jag ska få komma ut.

Här på SIS är det jättebra men ibland e allt för mycket bara, men på avdelningen är det bästa personalen o vår grupp är bäst. Hoppas jag kommer ut snart och får träffa mina nära o kära och få komma ner till storstan o träffa mina älsklingar Hoppas vi ses snart igen.

SH till bästa personalen på SIS

//C

Livet

Ni vet hur ett fint liv ser ut jag hoppas att ni vet det för det vet inte jag. Jag har alltid drömt om att ha min ha familj som tröstar en när man är ledsen som ska ta hand om en. När jag ser min framtid ibland känns de som att ha barn, en fin man, alla mår bra, att jag har ett jobb och tar hand om min familj och mig själv.

Men just nu så bor jag på ett SIS och jag kommer aldrig få flytta hem men det värsta är att jag har aldrig haft min föräldrar dom valde heroinet före mig och mitt syskon. Så när jag va ett år gammal ungefär så flytta jag och min syster till foster och båda fick direkt LVU 1,2 det betyder att det som ska vara mitt hem är inget hem för barn och att föräldrarna inte kan ta hand om sina barn.

Men jag är 14 idag och undrar fortfarande varför dom valde bort mig. I flera år har jag frågat mig själv vad har jag gjort för fel? Men jag får inget svar av dom. För mina föräldrar är inte ens rena just nu och de har gått ungefär 10år mer kanske. Jag när jag va liten så tänkte jag alltid att min mamma och pappa ska hämta mig. Nu så när jag sist träffade min mamma så slog hon bara mig och sa att hon skämdes över mig.

Jag lovade mitt syskon och många viktiga personer att jag aldrig ska bli som mina föräldrar. Men jag kunde inte hålla det för jag sitter på SIS för att jag använder sövningsmedel för att kunna sova, jag råkade ta en överdos men jag va så jävla dum och såg inte att det är dags och sluta med allt nu för jag har förlorat personer som betyder så jävla mycket för mig och jag är bara 14 år gammal. Jag vill bara att mina föräldrar ska älska mig.

Hej jag heter M

Hej

1. jag heter M och bor på sis,
när är jag kom till Sverige då var jag 12 år gammal.

2. Sen det började hända knas med mig.

3. Min mamma och pappa skiljde sig,

4. efter skilsmässan jag valde bo med pappa,
då var jag 13 år gammal.

Jag bodde med pappa ett år,

5. sen gatan fick mig att fälla tårar,

Sen började jag umgås med kompisar mer och mer.

6. började sova övar hemma hos mina kompisar

7. Börja prova röka hasch hade inte bra liv sen jag har gjorde
massa fel min SOC Bestämde att jag ska flytta till HVB-hem

8. Flyttade till att HVB-hem. När jag bodde där

Bodde där ensam vill inte var där ensam

9. Vill va med mina kompisar men det gick inte

Sen bodde i 6 månader här, här är den slut

Jagad av tigrar

D här ifrån SIS. D cutt här wallah mitt ute i ingenstans försöker rymma härifrån men dem jaga mig med tigrar, lejon dem kasta apor på mig fick äta rå svamp. Dom tvinga mig mata aporna med bananer jag e i djungeln wallah.

I framtiden ska jag stänga ner alla SiS.

#FREE #FREE mina bröder o systrar.// D

Jag hamnade på SIS

Jag är en 14 åring. Allt började med jag testa droger jag slutade gå till skolan då jag fyllde 13 sen börja jag vara med äldre som använde droger. De gav mig droger gratis.

Mamma visste inget på ett halvår. Polisen haffade mig några gånger för att jag hängde med personer som de kände till. En gång tog de mig till sjukhuset för att magpumpas för att jag hade blandat alkohol med droger. Jag fick ligga på sjukhuset i över en vecka. Sen blev jag flyttad till BUP.

Efter det blev jag hemskickad och blev placerad på familjehem, men jag rymde när jag kom hem och tog droger. Polisen hittade mig dagen efter körde mig till ett HVB. Jag bodde där ett tag. Sen började jag bråka med personalen och slog sönder inredningen där. Jag och en annan tjej stack till ett ställe och hängde. Sen blev jag placerad på BUP igen. De utredde mig, eller vad fan de gör. Jag bodde där akut. Efter det flyttade jag till ett annat HVB. Jag började avvika därifrån och drogade. Efter ett tag kom polisen och körde mig till SiS.

Tjejen från en stad

Jag är tjejen som tänkte berätta min väg till SIS. Året är xxxx och jag bodde hemma men en dag blev hela familjen splittrad. Då SOC tar alla. Dom kör mig till ett familjehem, jag bodde där några veckor, senare rymmer jag till min kusin och är där nån vecka sen måste han iväg så jag åker till min hemort är där hos min släkting är där några veckor sen jag sticker till min morsa och SOC hitta mig men jag stannar nån vecka sen flytta jag till en annan stad är där nån vecka sneade sönder morsan där, men jag börja skolan och fick dåligt umgänge där dom tvinga mig till saker. Dom lärde mig röka, bryta sig in i bilar osv, det va en i gänget som misshandlade sönder mig och det fortsatte så.

Jag mådde skit både hos morsan och i skolan, så jag sticker från hemmet och är borta några veckor, min SOC ringer mig och säger om jag sticker till hemmet igen så får jag flytta. Jag sticker tillbaka är där och sen flyttar dom mig till HVB, jag var svin glad för det är inte långt till staden där jag har min familj, släkt, kusiner, vänner osv.

Jag kommer till HVB hemmet och jag trivs fett bra, men efter ett tag började bli kaos då jag och en 18 årig kille på HVB hemmet bråkar slåss och sånt. Jag börja hänga med fel folk osv. en dag fick jag inte åka till min hemstad av personalen så jag och min bästa vän sticker från HVB hemmet till mina trakter och sover hos min släkting 1 natt, jag väcks av att någon ringer och det är min SOC som säger att jag ska åka till HVB hemmet annars hamnar jag på SIS, jag klickar och sticker till HVB hemmet.

Jag sover hela dagen och senare så tar jag tåget till min hemstad 19:35 kommer tillbaka på morgonen och dom säger att jag ska till SIS och jag bara skiter i tänkte gitta men sket i det. Dom packade mina saker jag fick bestämma om kriminalvården skulle köra mig eller min KP jag valde min KP. Jag kommer fram och jag tar intagningen osv.

Jag börja komma in i gänget och så. Jag är faktiskt glad att jag är här idag för jag har lärt mig idag någonting. Jag väntar på att flytta bli fri och sköta mig.

Jag drömmer om att få en utbildning, skaffa familj och vara lycklig.

shoutout till bästa personal walla.

Shoutout till mina bästa vänner.

Rest in peace, Hoppas ni har det bra.

Tack till alla som läst, kämpa på alla.

// tjejen från en stad

Vill inte vara ett soc-fall

Först tänkte jag inte så mycket på konsekvenserna, vadå? Jag kommer inte hamna på SiS. Men när jag satt där helt ensam i en cell i häktet och kriminalvårdarna och poliserna berättade hur det låg till så gick det inte att få bort tankarna.

Jag ska verkligen bli inlåst. Jag fick flytta till SiS. Jag satt där i några månader och jag träffade underbara människor. Hur som helst de va riktigt soft där. Personalen var riktigt bra på deras jobb.

Flyttade lite senare till ett annat SiS-hem, och helt ärligt, jag gillade inte stället först. Det var ett skumt ställe med skumma människor typ. Men jag träffade A, i miss you. Jag är så glad för din skull. Jag kommer hälsa på dig när jag kommer ut.

Till mina kp's, jag kommer sakna er. Tack T för allt snack, jag kommer sakna dig mest och alla institutioner borde ha någon som dig.

Det är sjukt men ni alla har blivit som familj. Jag har bara bott här i några månader, men min utredning e klar och jag fick plats på en annan avdelning på samma ungdomshem, på låst behandling.

Men jag hoppas att jag får komma ut snart, för SiS är inget bra ställe att bo på, och vem vill slösa bort sin tid här ens? Ingen. Jag ska göra min tid som är kvar här till en bra tid sen ska jag ut och ta tag i mitt liv.

Jag ser min tid på SiS som en bra erfarenhet. Jag vet hur det går till här nu och ingen kommer nånsin att se mig på institution igen.

Jag ska börja plugga juridik för att bli advokat. Och jag vet att jag kommer kunna nå mitt mål om jag vill. Jag vill liksom inte va ett soc-fall resten av livet. Jag vill klara mig själv på egen hand. Men de klart jag kommer sakna alla människor jag träffat här.

Handling konsekvens <3

Slutet på ett gammalt kapitel men början på ett nytt.

Dimman skingrades äntligen och jag kunde se verkligheten från ett annat perspektiv.

Dörren från ovetande och vetande öppnades och träffade mig som en blixtn från ovan.

Från att jag har befunnit mig i en skyddad, inlindad och strukturerad miljö.

Ganska långt bort ifrån samhällets synliga, ytliga och oförutsägbara liv.

Till att jag nu ska bli en del av det själv.

Kontrasten mellan dessa liv den är skarp, ungefär som natt och dag.

På andra sidan av denna dörr väntar andra prövningar, förväntningar, ansvar och krav.

Det förväntas av mig att jag ska kunna leva upp till dessa förväntningar.

Att jag ska kunna hålla mig drogfri, fixa skolan, ta ansvar för min framtid och mitt liv t .ex

Jag har min chans till ett eget liv nu efter alla dessa stulna år.

Men jag vet inte om jag vågar ta dess hand nu när den sträcks mot mig.

Jag är rädd för att misslyckas igen och slänga bort min chans som sista blosset på min cigarett.

Hur ska jag kunna glömma, glömma att jag svikits av samhället som nu vill placera mig tillbaka i dess fack.

Många bilder, tankar och scenarion spelas upp om och om igen som teater i huvudet på mig.

Och jag är på väg till den sista scenen i denna teaterpjäs.

Det är dags att få ett avslut, jag kan ta mig vart som helst bara jag själv vill.

Nu är det dags att komma över dessa problem och slå mig fri.

Jag ska nu inte vara beroende av någon annan än mig själv.

Jag ser äntligen ett slut på det här.

Jag kommer komma över min rädsla för att våga kliva över tröskeln till andra sidan dörren.

Ut till samhället igen, som jag själv är en del av.

Och jag förlåter er, jag förlåter er för när ni tittat bort, när ni behandlat mig dåligt, när ni tog mig ifrån min mammas famn, när ni kastade bort nyckeln till min frihet och när ni stal mitt liv.

Jag förlåter er men jag kommer aldrig glömma vad ni gjort, och jag gör det här för min egen skull inte för eran skull.

Jag ska hålla mig drogfri, jag ska fixa skolan, jag ska ta mitt ansvar och jag ska bygga en stadig grund att bygga min framtid på.

Dimman skingrades äntligen och jag kan se verkligheten ifrån mitt perspektiv. Nu är jag äntligen fri.

Livet i en misär med änglar o demoner

Min uppväxt har alltid varit bra men en sommar blev allt helt fuckt... Jag blev lurad intvingad i en bil o blev sedan våldtagen, ung o trodde allt var mitt fel. Kände mig så äcklig. Detta var på sommaren o jag blev snabbt deprimerad.

Men de sluta inte efter en våldtäkt. Detta fortsatte med hot o våld. Hot om att våldta andra i familjen, döda min familj. Jag visste att mannen var grovt kriminell. Så jag sa inte till någon alls. Alla våldtäkter fortsatte i ett helt år. Detta var ett helvetes år, självmordstankar hit o dit usch. Mannen som utsatte mig sitter nu i fängelse.

Under den tiden ja blev våldtagen börja jag röka cigg o sno alkohol hemma. Ciggen blev till holk o saften till vodka. Snart satt ja me alkohol o en holk. Mådde riktigt dåligt. Jag var bara barn o hade redan försökt ta mitt liv.

Började också rymma, rymma från mina problem. Åkte snart in på ett HVB, trivdes rätt bra i början men efter ett tag börja ja rymma igen. I oktober träffa ja en kille där jag blev kär i, men i december var de dags för honom att flytta, blev så himla förstörd. Rymde från hemmet men åkte tillbaka efter ett tag utan att ha haft kontakt med någon. Var helt själv där ett tag de var bara massa andra inga ja ville umgås med. Snart kom det en ny tjej ja trodde verkligen inte att hon skulle betyda så mycket för mig, vi blev som systrar o gjorde allt tillsammans. Tog tram o rökte allt möjligt.

Idag är vi inte vänner. Sanningen saknar henne. Sen ja var på permis kom en ny ungdom riktigt rolig kille saknar han. Sen träffa ja en riktigt fet grabb som inte satt på HVB men han bodde i den staden jag befann mig i ba, glömmer aldrig honom. Men under tiden ja bodde på mitt HVB rymde jag o tills sist kom polisen osa nu ska du med oss.

Dom körde mig till ett Sis-hem bodde där akut typ en månad sen fick ja en chans att flytta hem med lvu i hemmet, ja skötte mig ett par månader, men ja fick ingen hjälp med min depression eller ptsd. Så snart börja de igen, rymma, ta droger o shit.

Ville bara rymma från mina problem o inte facea verkligheten, jag var för feg för att leva i verkligheten. Men detta höll bara ut i några månader, snart de var dags o packa väskan o flytta. Nästa station var ett annat Sis-hem. De var riktigt fett ändå, trivdes bra där.

Träffa massa fina tjejer där. Bodde där i typ 2veckor akut, Sen efter det blev HVB, hann inte ens var där i 24timmar innan ja rymde med andra tjejer men stället låg i fkn skogen så de tog typ 3timmar att gå t centrum o vi gick vid väg kanten o när en bil kom hoppa vi in i diken. Hann o komma till typ centrum sen vi såg att bussen gick 3timmar senare o allas mobiler var döda ode va cp kallt så vi ringde t hvb:et o ba de nån bil som följer efter oss. Sen dagen efter vi gjorde kaos välte bokhyllor, slog sönder fönster o allt sen de kom typ 4 polisbilar o ba sätt dig mot väggen o släpp alla dina grejer. Ja lyssna o allt o ställde mig mot väggen o dom visitera mig ode va ba skumt så ja börja garva o då ja kände att han höll på o slänga mig i marken o då ja kände fuuuuuuuck. Ja börja få panik o kämpa imot o shit o hann höll bara hårdare så ja börja spotta o sånt. Sen ja lugna ner mig o fick röka.

Dagen efter det kom polisen så jag åkte in på sis igen mannen. Hejdå friheten, Nästa station ett annat Sis, Akut. Fick inte röka eller nått fkn shit, men de var riktigt fett där ändå träffa riktigt fetaaaaa tjejer. Mannen så mycket kaos ja gjorde där fick vie innan ja skulle flytta. Sen ja fick en utredningsplats på ett annat SiS. Trivs feetttt bra, bott här 3månader o träffat riktigt feta personer här. Aldrig skrattat så mkt som ja gör när ja bor här hahaha..

Kom ihåg systrar om du utsätts för nått de är inte ditt fel! De är dessa äckliga personer som har fel i huvudet. Om du utsätts anmäl snälla för annars går de fria o våldtar andra tjejer. O skadar ännu fler tjejer o fler mår dåligt.

Sen till resten av alla som sitter på sis. Sköt er annars ni kommer sitta en längre tid o de blir mindre chans att du får komma hem. Ja får flytta hem om minst ett år ode är verkligen inte roligt. Jag vet sis e fett tråkigt men om du gör de till en bra tid kommer de gå snabbare. Gör sis till en bättre tid så din soc ser att de inte finns någon anledning att sätta dig på sis, hvb, familjehem. Ta hand om er bröder o systrar <3

FREEEEEEEEEEEE ALLA MINA BRÖDER O SYSTRAR,,,,,,,,,,,,,

SIS SAGA

Haii SiS boken, nu tänkte jag skriva lite om mig själv, vad jag gått igenom, o hur jag hamna på SiS!

Jag bodde i en mellanstor stad innan tills allt fucka sig. I början gick ja i skolan, men sen börja jag skolka mer o mer, för trivdes inte, o blev mobbad o hamna i slagsmål hela tiden, så tillslut va jag aldrig där. Försökte säga till mina föräldrar, men dom lyssnade inte, o lärarna brydde sig inte heller.

Började avvika, o va typ alltid ute o nästan aldrig hemma, mina föräldrar blev trötta på mitt beteende o eftersom jag har ADHD, tar jag ADHD medicin, o de va alltid dom som gav mig den, för dom litade inte på att jag faktiskt tog den, så då gav dom mig ibland typ dubbelt så mkt, så ja blev typ helt nerdrogad, för dom inte orka me mig.

Efter ett tag såg ju soc att de inte funka, men ist för o ta mig från mina föräldrar o lägga in mig på nåt HVB elr familjehem, så la dom in mig tsm me mina föräldrar på ett behandlingshem, ungefär 1 timme från min hemstad, vilket va så fuckt up, för de funka de ju inte hemma, men på nåt jävla sätt fick dom för sig att dom skulle försöka fixa de mellan oss så vi sen kunde flytta hem igen, men så blev de ju verkligen inte.

De va ändå fett chill där nu när jag tänker tbx, hade LVU, men fick ha min mobil dygnet runt, o hade alla mina saker, men då tyckte jag att de va fkn helvetet, för fick inte gå ut utan personal, va så jävla otacksam för de ja faktiskt hade, för inte visste de fanns värre. Men där i på behandlingshemmet mädde jag ändå som bäst för efter ett tag fick jag gå ut själv, o åkte på hempermis me mina föräldrar, försökte sticka jätte många ggr

tho, men fick ändå gå ut. O hade skaffat vänner där, så en gång när ja va hempermis drog ja o åkte tbx t behandlingshemmet, när i början gjorde ja typ tvärtom, lol.

Bodde där i ungefär ett halvår, o sen flytta jag för avvek för mkt så de funkade tydligen inte, så flytta till ett HVB, som va ett par timmar hemifrån, inte för att nån bryr sig om hur långt de va emellan, men nu skrev ja de ändå haha.

Va på de HVB:et i typ nån timme bara o sen stack ja, elr gick ba utanför dörren egentligen haha. Dom va efter mig, men dom får inte ta fast mig elr tvinga tbx mig, men kunde inte bli mig av me dom, för dom följde efter mig, kände ingen där heller, o min mobil hade väldigt lite batteri kvar, men på nåt sätt hitta ja t stationen. Precis när jag trodde att jag blivit av me dom så ser jag en av personalerna precis där vid bussarna går, fick panik, men gick på nån buss ändå, för dom kunde ju ändå inte hindra mig. Hon sa till mig o gå av, men ja lyssnade ju inte, så hon gick till chauffören o sa nåt, men hörde inte för satt längst bak, sen klev hon av o bussen börja köra. Btw hade inga pengar alls, men eftersom koronan o allt så går man ju på där bak, o då bryr dom sig knappt om man har biljett elr inte. När jag kollade bak såg ja att dom hade följt efter mig.

Sen va ja framme i vid stationen, o tåget t min hemstad därifrån gick om ba ett par minuter, så gick snabbt som fan o gick på tåget. Såg hlr ingen personal så trodde att ja hade blivit av me dom, men när jag va framme i min hemstad kommer högsta chefen på hela HVB:et o säger att jag måste följa me tbx, får paniiiiik för trodda ja blev av me dom, men tydligen inte, så börjar springa allt ja kan, hoppar på första bästa buss, gick av lite längre bort där min vän bor.

Skrev till henne på snap om hon kunde ses, men efter de dog

min lur. Men hon kmr ut, vi chillar o tar ett par cigg, fick också kläder av henne, för dom kände igen mig utifrån va ja hade på mig, o hade ba en topp o shorts på så de skulle ha blivit kallt under natten även fast de va sommar. Hon ville egentligen att jag skulle stanna hos henne men de gick inte.

Sen drog vi t stan o chillade där tills de blev sent så hon drog hem o ja stanna. Skulle åka vidare på morgonen för de gick inga tåg/bussar på natten, men tills dess hängde jag på stan. Såg nära polisbilar åka förbi men dom såg mig inte.

Baxa en cykel, dock så kunde ja inte åka på den för den va för stor men gick runt me den ändå, för tänkte att jag skulle passa in på beskrivningen dom leta efter ännu mindre. Laddade min lur på bussen tidigare, så hade lite batteri, men den va påväg o dö igen.

Gick t stranden för tänkte att ja skulle sova där, för hade ingen annanstans att gå (o som sagt min mobil va påväg o dö, o om jag sov så sparade ja ju på batteriet samtidigt). La mig på stranden o försökte sova, men frös som in i helvete, min mobil va på 3%, så ringde pappa, hämta upp mig o körde mig t en nära släkting, sov där ist, laddade också min mobil under natten. Försökte gå upp innan henne, men hon går alltid upp typ såhär på morgonen, så de gick ju inte, men såfort ja vakna stack ja. Ville stanna, men va ju efterlyst, så polisen skulle kma o ta mig, o visste att ja skulle bli inlagd, men annars skulle ja fan stannat.

Så åkte t stationen, hoppa på tåget t en annan stad och åkte till min vän. Men vi hittade inte varann först, kollade på snapkartan va hon va, min mobil va på väg o dö igen... men tillslut så lyckades vi. Vi va där o chillade o hade de trevligt, tills hon behövde gå, men hon skulle komma ut sen igen. Men, jag

stötte på henne igen när hon var med en vuxen, som då visste att ja va efterlyst, hon låssades att hon inte visste om de så att hon inte skulle få en massa skit, men sen sa ja att jag skulle åka hem, vet inte om den vuxna trodde på de elr inte, men tror inte de för såg en massa polisbilar åka om kring i stan.

Min mobil va ju död, o jag hade ju aldrig vart i den stan innan, så hittade inte vart saker o ting va, men gick in på okq8 o laddade min mobil, för fick låna en laddare, o fick faktiskt också gratis fika.©

Lät min mobil laddade ett tag sen så ringde ja min kompis o kollade på snapkartan så ja hitta henne tillslut. Vi hängde ett tag, sen behövde hon gå tbx, o jag fick sova ute, fan va nice.

Sen när ja vakna på morgonen så kom mina föräldrar o hämta upp mig, för dom visste tydligen vart ja va, o sen kom polisen o hämta upp mig, o körde mig till SIS. Va först på akut, men nu är jag här på utredning, de e ett par veckor kvar, o sen får vi se va som händer.

Aa de va min berättelse om hur jag hamna på SIS.

Ha de så bra nu, o tro mig du klarar de o du kommer komma ut från SIS, ode kommer bli bra, kämpa på!©

Framtiden ser ljus ut... tror jag

Allt började med lite små knas där hemma mamma klarade inte av o ha mig kvar jag skickades till familjehem och det blev ba värre. Nu har det gått fyra år och jag sitter på ett sis jag är ca 7 timmar hemifrån de e knas som fan. Men jag har fått reda på att efter de här så får jag flytta hem till min mamma, folk väntar på mig där ute min familj, min "kille" och mina vänner. Det har varit mycket under dom här fyra åren och jag trodde att jag typ aldrig skulle få flytta hem igen.

SiS har faktiskt hjälpt mig skiiit mycket trodde inte det när jag kom hit, jag har gjort mer här på 5 mån än vad jag har gjort på fyra år i familjehem tack vare det kan jag få flytta hem igen. Det här är första och sista gången jag sätter min fot på SiS. Nu har jag 3 mån kvar här på ett ungefär och jag ska göra det bästa utav det.

Till dig som läser det här sköt dig från start och gör din behandling allt kommer bli så mycket bättre då! Free alla under SiS vi ses på utsidan byeee

E

Laugh with many

Allt börja när jag gick i mitten av 6an de börja lite smått de började me att jag skolkade nästan varje dag skit i skolan för å va med mina kompisar å min kille vi va ungefär 15st som bruka sitta på donken å luffa å punda å vi va mkt i stan å punda uppe på en parkering men sen börja alla försvinna alla blev tagna nästan alla hamnade på hvb elr SIS å mådde väldigt dåligt av de så började ta EVA varje dag i 3månader sen så flyttade jag till ett familjehem å mådde värligen piss för att jag int kunde få tag i droger efter några månader träffa jag en kille i staden där familjehemmet låg å börjde punda med han nästan varje dag sen efter 1månader hade jag skaffat några vänner där träffa en annan kille som är min kille nu haha men de började me att jag å en till som bodde på familjehemmet brukade smyga ut för å träffa min kille sen så blev de kaos åkte t permis t min hemstad stack hemmifrån för att knarka sen tog snuten mig å fick åka tbx t familjehemmet å mådde skit fick grov ångest å deprison så bestämdde mig för att rymma å gjorde de skrev till min kille att hämta mig å han gjorde de vi åkte till en annan stad å vi drack hela helgen sen drog vi tbx till honnom å bodde hos han innan jag blev hittad å medans jag va på rymmen så festade vi nästan varje dag å tog droger nästan varje dag sen så pallade jag int va på rymmen mer så ringde min syrra å be henne boka biljet hem t hemstaden va på rymmen i flera veckor å sista helgen så träffade jag några kompisar vi drog till en stad sen när vi va framme träffa vi några till vi va uppe på en parkering sen så drog vi tbx till hemstaden vi drog å satt oss vid en skola å drack osv sen ringde min morsa mig å sa att jag skulle till SIS blev arg å ledsen för att behöva lämna vänner familj å min kille så tänkte dra igen men de gick åt helvete kom hem helt trammad decka typ

derikt när jag kom hem men min morsa väckte mig på morgonen å sa att jag har en timme på mig att packa så började packa sen kom soc å hämta mig efter 7timmar så var jag framme här på SIS de va piss dom första dagarna men nu efter två veckor trivs jag här har klickat bra me dom andra på avdelnignen å personalen e skit bra här men saknar min vänner å allt men svär på allt att allt kommer bli bra till slut man får ba acceptera de som de är du kmr int sitta inlåst resten av ditt liv kämpa bah så kmr de bli bra.....

Vart tog du vägen

Vart tog du vägen? Va fan är det här ett skämt? Kan inte fatta alls det som har hänt. Det hög i hjärtat när dom sa att de va du. Jag skulle göra vad som helst för att få krama dej nu. Jag tittar upp mot himmelen och fäller en tår. Och du ska veta att jag älskar dej, jag saknar dej så. Du finns i mitt hjärta och där stannar du kvar, för du finns alltid vid min sida varje natt och varje dag. Du lämnade oss för tidigt, önskar att du kunde stanna. Sen du gav dej av har ingenting varit det samma. Vill bara kunna prata med dej och höra din röst. Jag försöker vara stark men det gör ont i mitt bröst. Du kommer alltid finnas kvar, ska aldrig glömma bort dej. Fäll ut dina vingar, vila i frid. Tack för alla år och alla minnen som du gav. Vi ses på andra sidan vännen. Ha det så bra!

Låt mej bara andas nu för jag vill inte gråta mer. Det har varit för många nätter, jag pallar inte mer. Trodde jag var stark men det visade sig att du va den biten i mitt liv som gjorde mej hel. Det känns som mitt liv det bara vändes upp å ner. Och alla minnen som vi har tillsammans, hade hoppats på fler. Jag önskar tiden kunde vrida sig tillbaka, så jag kunde få vara bredvid dej och bara få må bra. Jag hoppas du mår bra däruppe där du lever nu. Jag önskar jag kunde prata med mej får väl be till gud. Jag tänker på dej, pratar om dej, jag saknar dej som fan. Känner tårarna rinna ner från kinden, vill bara ta din hand. Kan du snälla höra mej. Vill inte du ska dö, för jag kan inte släppa taget. Jag bara faller i gråt. Jag vet vi ses en dag men vet inte när. Jag kommer minnas dej varje dag tills den dagen är här.

Sis bre

Har nu suttit på detta sis i mer ä 5 månader.

De har varit bränder efter bränder, vev efter vev.

Förr när man till å med satt å boffa nagel lim och hinkade handsprit den tiden var sjuk.

Nu när jag har varit ren i 5 månader så känns det knappt som om jag är mig själv.

Allt man varit med om innan börjar skingra förbi. Alla bilbaxningar alla bränder. Alla droger och alkohol börjar kännas som om dom var den enda lösningen på mig eget mående. Psyket var som mitt andra hem. Så sjuk man varit innan. Jag blev helt sjuk efter allt jag gjort.

Missbruket blev allt djupare och djupare och snart var jag fast. Efter att jag hade hållt på med sånt shit ett så långt tag, så blev jag skickad till sis. Först till akut och sen behandling. Jag kände mig mer och mer ensam i mitt beteende. Men insåg snart att jag hade folk runt omkring mig. Alla psykoser jag varit med om. Satt och pundade ihjäl mig. Jag kom så långt så att jag började boffa bensin. Det började enkelt men jag fick då ännu en psykos. Kommer inte ihåg mycket bara den att dom jag va med brände ner en hel källare. Jag sov ute på en bänk ute på donken med en cigg i munnen.

Om inte jag skulle haft detta missbruk hade jag aldrig suttit här idag. Hade varit hemma med min familj. Men nej. Istället sitter jag här. Och har alltid en cigg i munnen. Har suttit hela sommaren. För ungefär 3-4 år sen började jag med små droger som E och såå.

Men när jag levde livet där ute så satt hela min familj och oroade sig, vilket jag inte vill vara med om igen. Ingen vet hur mycket jag hållt på med. Min gamla vän var helt sjuk i hövve hon var ju heeeelt borta asså hon kunde knappt ta hand om sig själv på grund av att hon hade en diagnos om att hon var trött. Så jag fick gå till henne varje dag och hjälpa henne. Men sen när jag fick tillbax min deprission så lämna hon mig ensam igen. Ingen visste vart jag var, mamma satt å grät hela nätterna. Medan jag var ute och levde livet.

Har haft självska debeteende ett jävla bra tag nu. Kommer ihåg första gången mamma hitta mig inne på toan med skärsår och blod överallt. Jag ser hur hon bryter ihop och skriker på hjälp. Jag får först linda om det och sen åkte jag in.

Mamma satt brevid mig hela natten. Kollade in i mina ögon och började gråta. Jag klarade inte av det. Så jag springer ut dagen efter och super mig as full och drogar sönder mig själv. Kom inte hem på 2 veckor för jag klarade inte av att se mamma så ledsen. Jag visste att det var mitt eget fel. Så jag mådde ännu sämre och började skolka och slutade äta. Det ända jag åt på typ en eller två veckor var en macka eller ett äpple. Innan jag skulle gå upp kommer soc klockan 7 på möra å skickar mig upp till ett hvb. Satt där i ungefär 1 och ett halvt år innan jag flyttade till Sis. Vänner som bara försvinner och försvinner varje dag. Ingen som visste om vart jag var. Rymde därifrån på grund av min egen magkänsla om att något skulle hända. Vilket det gjorde. Tjejerna som bodde på hvbet sprang in i mitt rum å skulle misshandla mig. Men jag var då inte där. Var i en annan stad just då och käkade på donken.

Mamma var den ända som fortsatte kämpa för mig, de e därför mamma betyder mest av allt för mig<3

Lite tur var det ju dock annars hade jag aldrig träffat T. tack för
det i alla fall,

// E

Norrland

Placering efter placering inshalla ja e hemma snart

16 år och sitter på SiS, 9 timmar hemifrån för man gick sin egen väg i livet, vägen som socialen inte tycker är bra, uppväxt med att se sin mamma bli misshandlad varje dag i 7 år av sin man och att varje dag höra hur otacksam han var mot min mamma alla rättegångar där hon satt och grät och grät i hopp om att få besöksförbud, efter flera rättegångar kom pappret där min älskade mamma blev skyddad från mannen som gav slag efter slag.

Chorba blev de i skolan redan i 3an man vart klassens svarta får och vart alltid anklagad för bråk, sen klass 5 har skoldagarna blivit kortare och kortare sen när högstadiet kom så vart de inga skoldagar alls, för 3 år sedan tog ja överdos och hamnade sen på första hvb hemmet placerad med Sol och där satt man ett halvår och sista tiden var de avvikningar gång efter gång för att kunna becka, torska med 2 häggen, börja punda igen på grund av att allt som hänt innan kom upp i huvudet igen, övergrepp efter övergrepp, våldtagen av sin mammas man, förlorade min älskade lillebror när han bara bebis, torka sin mammas tårar efter begravningen min älskade ängel gud tog dig för snabbt <3

16 år och sitter inlåst från sin familj för missbruk, bedrägerier allt möjligt, en 16 årig tjej, missbruket började i 13 år ålder, först man rökte lite då och då som sen blev till tram som ledde till att jag blev tramtorsk, slutade med tramadol och började med annat, åkte in på andra hvb hemmet med Lvu på SiS rymde och bokade en taxi hem till min kille dock inte hans adress så klart taxi för 4300 men hassla taxichauffören och sen

levde jag på rymmen i gjorde bedrägerier efter bedrägerier, becka som aldrig förr till slut hittade aina mig i en lägenhet tillsammans med min kille blev körd till arresten o satt där en dag tills dem körde mig till psyket för bedömning av måendet sen satt jag där 3 dagar i väntan på KV kommer in efter visitering och träffar dem andra tjejerna efter några dagar kommer min fkn fram in efter det vart de kaos.

Nu efter så sitter jag här och väntar på min andra permis, snart börjar ja va i en lägenhet i hopp om att få åka hem på heltid snart och kunna bo hemma igen med min älskade familj igen, kunna se sin mamma le igen utan att hon ska behöva vänta på sin dotter att komma hem på en permis, se sina små bröder vara ute och leka och skratta.

Alla ni som sitter och bröstar tid kämpa på ja tror på er ni kommer komma ut snart inshalla!

///

SS Dreamchaser

Dagen min vän sa till mig räkna inte dagarna låt dagarna räknas, var den dagen Aina skickade mig till ett behandlingshem (LVU) var där i nästan 2 år. Efter jag hade vart där o gjort min grej jag fick LVU i hemmet i 6 månader. Men inte långt efter blev jag häktad för några grejer och slutade att jag fick LSU på ett sis där jag e nu.

Här på sis:et jag har chillat till mig walla satt med bra grabbar och kommer ha minen för livet på gud.

Nu jag vart här i snart 1 år och har bara månader kvar då de är dags o komma hem igen efter allt walla man måste vara smart och inte göra dumma scener man ångrar sig efter.

När jag kommer ut då jag ska plugga och ta körkort men allt kommer vara en process. Att missa flera år på skolan, inte kunna va som dom andra i samhället, är en stress, stämpan man fått som kriminell kommer ta tid att få bort.

Jalla tänk på framtiden den åldern man vill vara ute, man vill inte slösa den tiden på ett sis walla tänk på familjen och framtiden. Tappa aldrig hoppet alla kan om man vill.

#DREAMCHASER #MONEY MOVES #3 BOYSEN

#OM DRÖMMAR INTE SKRÄMMER ÄR DOM INTE STORA NOG!

Stå på egna ben

~ □ ~

Livet går bara fucking ner
när ska jag stå på mina egna ben
längtar dag in, o dag ut
men snart man kommer ut

mycket hat på denna jord, vill kunna ge tbx kärleken du ger
vill bara se dej må bra o mer
snart våra vackra barn du ser
jag saknar dej, och er
vill bara vara med dej o inga fler

~ □ ~

FREE BOYZEN

Mannen jag e fast i misären bland hundar o vargar,
Tillit till min broder men inte till Aina,
jag simmar i havet bland fiskar o hajar,
har den under naveln om stressen vill tajma.
Jag dämpar min stress med en 3.0a
Har lyft flera kassar ingen tid för o skoja
Jag drömmer om frihetens luft när jag somnar
Man glömmer men livet är tufft för min hoyya.
Jag älskar min mamma hon födde en soldat,
Blev en dålig förebild, min syster blir advokat,
Snart hon försvarar mig i rätten jag vart med på ett hak,
Jag vill göra mina pengar för jag kan ba en sak.
Till alla där ute ta hand om varandra
Denna livsstil är inte för alla
Tro mig, du som läser jag hoppas du fattar de
Jag är ingen gangster, jag är en verklighetsförfattare.

Free alla bröder o systrar, ha alltid en plan B i livet.
Ta hand om din pappa din mamma o ta ingenting för givet.
Älska som du vill bli älskad och va stark i ditt sinne.
Stor smärta till alla föräldrar som lider.
Tänk först med hjärtat be till gud va stark snart du är ute
inshaallaah.
Shoutout till alla äkta o riktiga, ni vet vem det är.

Life goes on

Hej. Jag är en tjej på 18 år. Jag hamnade på SiS när jag var 13 år. Har bott på 7 olika SiS. Sammanlagt 5 år på inlåst.

En sak jag har lärt mig att aldrig underskatta livet. Va tacksam för det du har. Njut. Det finns inga lösningar utan problem. Det måste finnas problem för att det ska bli bra.

Så kämpa på!

Du e stark!

/mästaren

Min Framtid

Jag är 15år gammal och bor i Sverige.

Jag är född i Sverige men har ett annat ursprung. Mina föräldrar är från två olika länder. Vi är fyra syskon i familjen. Jag har två äldre syskon och så har jag ett yngre syskon.

Jag går andra året i gymnasiet. Jag läser på fordonsprogrammet. Jag är klar med gymnasiets grundämnena och har bara utbildningen kvar och då kör jag 5 dagar praktik i veckan under hela årskurs 2 och 3. Jag går min utbildning på ett företag och då utbildas jag till bilplåtslagare och lackerare. Mitt mål är att ta över det företaget.

Jag älskar skolan och det har jag alltid gjort. Det har alltid gått bra för mig i skolan. Mina lärare brukar alltid säga att jag kan bli vad jag vill.

Den här texten är skriven av A.

Min framtidsdröm

Min framtidsdröm är att ha ett bra liv, komma bort från kriminella nätverk och leva ett tryggt och bra liv. Jag vill öppna ett eget företag, så om 10 år ska jag se tillbaka på min tid här på SiS och tänka att det var här mitt liv började ändras och jag kom bort från allt shiit. Men det jag har varit med om var ändå bra för det är det som har format mig till hur jag är. Nu har jag bättrat mig, livet är inte lätt men man lär säg att kämpa.

Det är äventyret på vägen som är både roligt o jobbigt men man lär säg väldigt mycket, om jag skulle få frågan varför jag började med droger o kriminalitet då skulle jag säg att det handlade o utanförskapet och de möjligheterna vi aldrig fick. Vi fick aldrig åka på semester på sommarlovet när andra familjer åkte till Spanien eller Grekland och vi kunde inte skryta om vad vi hade upplevt när skolan började o läraren frågade "vad har ni gjort under sommarlovet". Jag och min barndomsvänner kände oss utanför, det var därför jag tror att vi gjorde det vi gjorde och man fastnade i gamet och blev för girig när man såg att pengarna började komma in, då ville man bara ha mer och mer.

Till sluta hamnar man antigen på SiS eller kåken.

Broshan.

Mammas ord

Dimman skingrades äntligen och ... Hej jag heter M.

En dag var en ung kille på väg till skolan och den killen han skötte skolan och lyssnade på föräldrarna.

Just den dagen var bussen försenad och det fanns typ fem till tio ungdomarna som väntade på bussen men när bussen var framme så var killen arg på busschauffören och började skrika i bussen.

En kompis stoppande killen som sen kunde gå in i bussen och sätta sig.

Men när han var nästa framme till skolan då kom några andra ungdomar fram till honom och började jiddra med honom och han blev ännu argare och killen kunde inte kontrollera sig själv, då råkade han slå ner en av killarna och började själv blöda på näsa och det var hans första steg in kriminaliteten

Dagen efter fick killens mammas meddelande från Polisen om att hennes son hade slagit andra ungdomar och det blev anmäla och Socialtjänsten. Han började bråka med sina föräldrar, började skolka från skolan och lyssna inte på något vuxen.

Han gick bara sin egen väg och han trodde att han var vuxen när han bara var 16åring, han trodde att hans skulle klara sig utan föräldrarnas ord.

Efter det började killen umgås med fel vänner och göra dumma saker. Han började bråka, han började sälja saker som man inte ska sälja och han tänkte inte på något, han tänkte inte ens på sin mamma som brydde sig om honom.

Några månader efter blev killen gripen av polisen på grund av att han hade torskpat på droger. Polisen skjutsade honom hem till hans mamma som var jätte arg på honom men han skiter i vad hon sa.

Mamma började gråta, hon var jätteledsen för hon ville inte att hennes son skulle ta fel väg fast det gjorde han ändå.

Två månader efter blev killen efterlys på grund av att han hade rånat en Rolexbutik med sina vänner.

Han gömde sig i en stor stad med sina kompisar men inget visste var han var för han var osocial och han stängde av sin mobiltelefon.

Efter en vecka blev killen tagen av polisen som skickade honom till en polisstation i en annan stad, De anhålla honom i tre dygn, första dagen i cellen fick han ingen mat alls och han började skrika ta sönder saker.

Vakterna öppnade dörren och sa till honom att lugna ner sig men han sket i det.

Han började bråka med vakterna, då tog de tog ner honom på golvet och han skrek "släpp mig"!

Killen lugnade sig inte förrän vakterna satte på honom handbojor.

På kvällen andra dagen grät killen och gick runt i cellen, då fick han syn på några ord som stod på väggen och som någon hade skrivit tidigare:

"bete dig"

"Jag skulle byta mitt liv mot mammas tårar"

Men efter han hade läst dom där orden som stod på väggen då säger han

”mamma förlåt jag borde lyssnat på dina ord sen den dag du skrek på mig”.

Sen klockan halv tio på kvällen fick han polisförhör men han gjorde allt tvärtom han nekar och polisen filmade honom, polisförhöret gick inte så bra den dagen.

Men den tredje dagen kom vakterna och öppnade celldörren och satte handboja på honom igen och sen tog polisen honom ut till bilen och åkte till rättegången och åklagaren bedömde att han skulle bli häktad minst två veckor på grund av misstänkt för inbrott. De skjutsade polisen honom till häktet.

När han kom fram till häktet var klockan ungefär 18:00 och då fick han byta om till KV/ /kriminalvårdens kläder och polisen visade honom vägen till cellen och han fick cellnummer sju.

Första dagen i häktet fick han träffa en personal som jobbade där och personal kom in i killens rum och han satt sig på en stol bredvid sängen och frågade:

”vad gör du här varför stannar du inte hemma med din familj” säger personalen.

”ja du! Det undrar jag också säger killen.

Och sen efter det frågade personalen honom vad har hänt med dig vill du prata om det eller?

Sen var killen helt tyst och han kände typ att han flög men från ingenstans såg personalen att hans tårar rinner bara nerför kinderna.

”Jag ångra allt jag gjort jag ångrar att jag inte lyssnade på mammas ord, jag har ingen kvar längre, jag har förlorat allt nu ” säger killen.

”Nej, nej lyssna på mig jag har själv hamnat på sådan mörk väg men kolla på mig nu, nu skiner jag, har jobb och jag vill hjälpa dig förstå du, därför har jag kommit in till dig” säger personalen.

Killen satt där i rummet och pratade med personaler typ en timme, men iallafall fick killen stöd av personalen.

Killen fick stöd av personaler så han kunde äta och träna.

Han gick ut med personalen och tog frisk luft och pratade om livet, familj, arbete och framtiden.

Killen träffade olika personal så han fick stöd på olika sätt men en dag fick han träffa en lärare typ och den läraren säger:

”Du, det är du som styr ditt liv ingen annan. Jag eller dina föräldrar kan säga tills våran käft bli blåa, det kommer inte hjälpa dig någonting om du inte hjälper dig själv ”.

”Jo! jag vet att det bara är jag som kan styra mitt liv men ändå orkar jag inte mer längre” säger killen.

Två veckor senare fick han flytta från häktet till SIS.

Där på sis fick killen förändra sig till en bra kille och han skötte sig och betedde sig som en normal ungdom.

Första gången på sis som hans mamma kom på besök fick han och hans mamma träffas och han bad om ursäkt för allt han gjort.

Hans mamma " säger det är lugnt, livet har precis börjat, du har framtiden framför dig min son".

Efter besöket kom killen tillbaka till sitt rum och la sig ner på sängen och han började gråta.

En personal kom in i hans rumt och frågade:

"Hur mår du?" Men kille svara inte.

Sex månader efter hade killen frihet och idag är han 17 år och han har jobb, han pluggar han lyckats med hans liv och han lyssnar på sin mamma, och mamma är jätteglad att ser att hennes son har lyckats med livet.

Killen vet exakt nu vad han ska göra och vad han inte ska göra, den killen har just nu ändrat sig till en helt annan människa.

Men nu vill jag säga till alla ungdomarna att:

"Sluta med kriminalitet, för annars kommer ni ångra er grovt sen, tänk noga att ni har familj bakom er, de väntar på att ni ska göra bra saker".

Killen vill tacka alla i personalen och alla andra vuxna som bryr om honom.

"Tack att ni har hjälpt mig hitta vägen upp från mörkret".

MRTILL ALLA SOM KRIGAR

19/5

Du och jag i SIS
och allt är bara piss
kämpar för att komma ut
men det enda vi får är bara nya viebeslut

Hur hamnade vi ens på tvären?

Va det vårt liv i misären?

Misären som gav oss allt

Men gjorde vårt hjärta kallt

Vi ville bara må bra

och tog allt som gick o ta

endå fanns du alltid där för mig

och nu vill jag finnas där för dig

Känns det ok?

För "du vet vem du är" denna text skriver jag till dej.

Du är min bästa vän.

Utan några slags men.

Vi åkte in samtidigt

Så tillsammans har vi lidit.

Jag får kalla kårar

När jag tänker på alla tårar,

Kastar in oss i isoleringscell

bror vi har kommit till hell,

blir behandlade som djur i bur

Varför har vi sån fkn otur?

Men snart är vi båda fria,

Då ska vi chilla, dansa och lyssna på tia,

Och resa hela jorden runt

O ba släppa allting som känns tungt,

Må bra t oss o ba ta d lugnt.

/LEZ

MIN RESA

Min resa började när jag kom till SiS i juli jag va 12 år gammal skulle fylla 13 i oktober. Då jag hade varit på rymmen sen maj från ett hvb hem. Allting gick så snabbt de tog bara en månad innan jag fick sis placering på mitt lvu.

SiS va bra allt gick bra för mig jag skulle flytta hem till årsskiftet men i sista sekund ändrade min soc beslutet utan någon vidare anledning till att jag skulle hamna på ett hvb hem då tappade jag motivationen till att sköta mej så jag rymde igen sen va jag på rymmen i 1 månad innan aina torska mej dom kom när jag tog en fika på starbucks då jag försökte springa men tappade balansen tog dom mej o körde mej till ett annat SiS där va allt fucked upp för mej personalen använde mycket våld och jag såg ingen mening till och sköta mej för min soc svek mej i sista sekund tidigare när jag skötte mej efter ett långt o dåligt tag i på SiS-hemmet flyttade jag till ett annat SiS allt gick dåligt dom första månaderna, men de vände fort och jag började sköta mej och allt går så bra och nu har jag permission varje helg och jag får gå till gymmet samt använda min privata telefån 5 dagar i veckan och nu ska jag flytta hem under jullovet.

Detta va min resa genom blod svett och tårar men jag gav aldrig upp och det ska du inte heller göra.

// A H

Min sis resa

Jag kalas J. jag gillar musik och andra gräjer. Jag gör musik som jag sätter up på youtube kanal. men jaja nu ska vi till historian Bodde på en hvb innan jag skulle till sis.

Dom ljög för mig dom sa att vi skulle bara snacka med aina för många saker.

Men dom ljög så jag blev tagen av aina dom tog mig till SiS. Det gick bra dom första dagarna till en kille kom in han var fet jobbig. Det var ofta bråk (larmet) gick 2-3 gånger ksk mer på en vecka.

Jag bodde där en månad och 2 veckor.

Sen flytade jag till ett annat sis där bor jag nu Jag har snart bort här i 1 år men jag har flyttat till ett nytt ställe jag fick bo på ett gammalt sis som var lite mindre. Sen flytade jag till det sis där jag bor nu, jag har blivit bättre asså jag jobbar bättre nu jag går upp till skolan gör alt jag är på väg ut

12:00

2020 är tiden jag skriver detta jag kom in på sommaren, japp jag är på väg ut

GE INTE UPP!!

Hej!

Du som läser detta kanske tycker detta låter helt knas, men låt mig förklara.

Min resa började på behandlingshem, där var det väldigt tufft alla blev, enligt mig blev alla "nedslagna" för att man inte lyssnade, "så kallad att man inte följde reglerna". Jag blev typ rädd av det så jag visste att jag inte skulle följa reglerna så hade jag också blivit packad så jag följde reglerna och gjorde som man skulle.

6veckor senare:

Nu sitter jag på sis där jag har fått all min hjälp som nu resulterade till att jag ska iväg..... Så till dig som nu läser detta eller sitter på någon institution vill jag att du ska veta att livet går att ändra på, du kan haft ett helvete men ge inte upp någon dag kommer du att inse att det bara är bättre att lyssna på personalen och att strunta i alla, gå din egen väg, att fokusera på vad du ska bli här efter och vad du vill göra med ditt liv, GE INTE UPP!! Håll ut! För ett år sen såg jag ingen utväg och nu är jag 16 år och har ett helt liv framför mig, så tack SIS, KOMMER SAKNA ER.

#GREKLAND

YoYo

YoYo bitches, jag är en tjej på 15 år. jag bor på sis, och det är väldigt långtråkigt, och det händer inte så mycket om dagarna, jag har bott här i någon månad. Jag är akutplacerad, men jag vet inte hur länge jag kommer att bo här, men min soc letar hvb hem, men dom funderar på sis placering.

Jag hamnade på sis var för att jag dampade på ett hvb hem jag bodde på och skrämde skiten ur personalen, så hela hvb went on lockdown typ, och då ringde dom polisen, och jag drev med polisen så när dom stod utanför hvb hemmet och försökte att komma in (jag hade låst ut polisen), men dom kom tillslut in, och då sprejade dom pepparsprej i mina ögon och hoppade på mig, och that shit hurted, sen tog dom handklovar på mig och skjutsade mig till psyket, och sen dagen efter vaknade jag av att typ 5 poliser stod vid min säng och dom sa: "FÖLJ MED NU!" så jag gick med dom, och dom skjutsade mig till ett garage vid polisstationen, och där stod kriminalvården och väntade och då fattade jag att något var sus, och då satte jag mig i kriminalvårdens bil och åt kakor som psyket skickat med. Och jag frågade: "ska jag till sis nu eller?" han som körde ba: "nae" så jag tänkte ba: "jaha fan va skumt att kriminalvården skjutsar mig som någon jävla privattaxi när jag bara ska till ett vanligt hvb" sen så åkte vi. Och jag hade bara sovit i 1 timme på psyket så jag halvsov hela resan typ. Sen när vi var framme åkte vi in i en liten skog och jag var ju som sagt halvt asleep så jag bara satt där, och från ingenstans ser jag en skylt där det stod: "SIS UNGDOMSHEM" OCH mina ögon went "O_O" FÖR HAN SOM KÖRDE LJÖG, FÖR HAN SA ATT JAG INTE ENS SKULLE TILL SIS LIKE REALLY B. sen när jag kom in på sis så visiterade chefen och en personal mig och det var inte

trevligt. Jag har bott på totalt 9 behandlings ställen nu, jag hoppas detta tar slut nu.

jag har stora planer på vad jag ska göra efter sis, jag ska fixa mitt liv och detta var en wakeup call, så du som läser detta, du är verkligen inte ensam, det sitter flera ungdomar på alla olika sis hem just nu och går igenom precis samma sak som dig.

SHOUTOUT TILL
min bro OCH mina vänner

//G

Glöm inte mig

Jag har en sorlig historia bakom mig och precis som dom flesta historier har den här lämnat öppna sår som inte vill läka, liknande brännmärken i hjärtat. Jag förstår inte hur jag kunde låta det gå så långt utan att jag själv inte gjort nått utan i flera år trott att allt kan bli bättre av att ignorera det.

NEW'S

Tänk er ett litet sår lika stort som en pärla om du låter såret vara så kommer det att läka, det var så jag tänkte med missbruket.

Jag tänkte, prat är överskattat och alla tar ord förgivet om dem inte ser det i action så finns det risk att inte bli tagen på allvar.

Jag undrar när mina drömmar kommer ta del av min verklighet eller om de är försent drogerna lockar mig undra om de kommer ta över mig.

Om du kollar på ytan av en bok ser du inte om den är bra du vet inte äns om den är värd att läsa så den hamnar i någon hylla hemma och samlar damm.

Men skulle utsidan av boken ha ett utstrålande omslag så skulle du läsa baksidan av boken och senare lägga upp mål, ett kapitel om dagen. När du har kommit till bokens sista sida inser du att alla böcker är som ungdomar och barn vi ser ut på olika sätt och har olika historier.

Välkommen hit – välkommen hem.

for life <3

Min fina

Dagarna var korta
Nu dom dagarna är borta
Drogerna var allt jag hade kvar
Timmarna blev dar
Saknar dig min fina
Jag drog lina efter lina
Livet var misär
Du var det enda jag hade kvar
Samtalen med dig kan vara i timmar
Nu jag är borta i dimman
Dimman är tjock och den är inte enkel att komma ur
I araban jag tar en tur
Vart ska jag ta vägen jag har ingen lur
Tiden är som bortblåst och nu jag sitter inlåst
Detta tog längre tid än vad jag hade trott
Livet är jävligt hårt
Kärleken och droger gör en fucked up och det blir svårt
Du betyder allt för mig
Ibland du gör mig lakk med det ädi, jag förlåter dig
Jag drömmer mig bort
Livet det är så fucking kort
Jag tänker vad är de här
Nu jag mår sådär
Hayati min vackra tack för allt, allt fint du gjort
Jag spelar mina kort
Blivit så sårad, jag tänker finns det bara fucked up shit i världen
10 månader av färden
Och jag är inte ens i närheten av klar
Men finaste killen jag har

Sthlm

Tystnaden

Du lämnade oss allt för tidigt
Så mycket jag har lidit
Så mycket tårarna har runnit
Jag kollar bak och ser allting jag hunnit
Jag saknar dig
Så mycket det sårar mig
5 månader senare och kan fortfarande inte fatta
All sorg tynger mig
Ska kämpa för dig
Ska göra dig stolt
Med alla guns jag hållt i
Ibland känns det som de inte finns någon framtid
Det synd hur kall jag blivit
Särskilt efter all kärlek jag givit
Jag ska kämpa för dig
Även om det svårt för mig att ta all skit
Dom flyttar mig hit och dit
7 avbrott på 9 månader
Jag ska förändra mig
Jag ska tänka på dig
Jag ska tända ljus för dig
Jag ska klara mig
Klara mig ur de här
Även om du inte finns där
Tystnaden ekar i rummet
Tyvärr kunde jag inte komma på din begravning
Nu jag ska in på lagning
Du är borta för gott och jag kommer alltid sakna dig
Våra samtal var fantastiskt fina

Jag ville ha kramarna dina
Tiden kan inte läka mina sår
Det har varit kaos detta år

Sthlm

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten. SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten. Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unga efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se.

Den här boken består av texter skrivna av ungdomar som är placerade på ungdomshem som drivs av Statens institutionsstyrelse, SiS.

Temat för årets bok är framtid. Ungdomarna berättar om sin resa, sitt hopp och sina drömmar. De berättar om ett liv där utsatthet, droger, våld och kriminalitet har varit vardag. Men också om viljan att förändra sina förutsättningar och skapa sig en grund att bygga sin framtid på.

Texterna har skrivits inom SiS skolverksamhet, lärarna har funnits med som stöd men vi har aktivt valt att inte redigera grammatik, form eller ord. Den här boken är ungdomarnas plattform, där berättelsen är det viktigaste. Att under kreativ frihet sätta ord på tankar, känslor och erfarenheter är en del av förändringsarbetet.

De skriver för dig, för att du som läser ska förstå, men också för sig själva, för att bearbeta och reflektera över det liv de levt och det liv de vill leva. När du läser boken får du ta del av deras mod och styrka.

Boken finns i tryck form och som e-bok.

Boken kan beställas gratis på www.stat-inst.se.

Observera att boken inte får säljas i vinstdrivande syfte.